

Lilac x

CONTENTS
LAB. BLUE
THAILAND

1

เปิดประตู สู่ห้วงพิภพ

IMZZADAL เขียน
vitaminB / martian แปล

Prologue ประตูปานที่ 1-1

“สวัสดิ์คะ มาตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังใช้ไหมคะ?”

น้ำเสียงเนือยๆ ถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากของหญิงสาวอย่างเบื่อบ่าๆ เนื่องจากมีลูกค้าบางคนเข้ามาตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังวันละหลายหน ถ้าให้พูดแบบทำร้ายจิตใจหน่อยๆ ก็คงต้องบอกว่าเรื่องพวกนี้ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นกับตาสีตาสาที่ไหนก็ได้ อันที่จริงพลังของพวกเขาไม่ได้เพิ่งตื่นขึ้นใหม่อีกครั้งหรอก แต่คนพวกนี้ล่ะ แค่เห็นอาการผิดปกติเล็กๆ น้อยๆ ของตัวเองเลยตื่นตูม รีบแวะเข้ามาตรวจพร้อมความหวังในใจว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นก็เท่านั้นเอง

หญิงสาวกวาดตามองแผ่นกระดาษที่ชายหนุ่มยื่นให้แบบขอไปทีบนกระดาษมีข้อมูลส่วนตัวระบุเอาไว้ว่า

「ชื่อ: อียอนอี

อายุ: 25 ปี

เพศ: ชาย

คุณสมบัติเดิม : ไกด์ระดับ B

.....」

ไม่ได้มีไกด์มาเยี่ยมเยียนที่นี้นานแล้ว

เธอเงยหน้าขึ้นจ้องมองชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของชื่อ อันไพเราะว่า 「อียอนอึ」 อีกฝ่ายสวมหน้ากากที่มีขนาดใหญ่ จนปิดบังกว่า 2 ใน 3 ส่วนของใบหน้า แว่นตาทรงเหลี่ยม ที่ถึงแจกฟรีก็ไม่มีใครเอา และไว้ผมหน้าม้ายาวปิดไปเสียครึ่งตา

‘มิจนาซีพหรือเปล่า?’

นั่นเป็นข้อสงสัยที่ดูสมเหตุสมผลอย่างยิ่ง เพราะถ้าหากไม่ใช่มิจนาซีพก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปิดบังหน้าตาถึงขนาดนี้

ผิวหนังที่โผล่ออกมาให้เห็นนอกร่มผ้าเล็กน้อยแลดูขาวซีดราวกับผู้ป่วยระยะสุดท้าย ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าเขาใส่หน้ากากเพราะป่วยหรือเปล่า

เนื่องจากชายหนุ่มปิดบังใบหน้าไว้อย่างมิดชิด เธอจึงมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายกำลังแสดงสีหน้าแบบไหนอยู่ มีเพียงดวงตาสีเฮเซลซึ่งมองเห็นผ่านๆ เท่านั้นที่ดึงดูดสายตาไว้ได้ในช่วงเวลาสั้นๆ

“ผมได้รับแจ้งมาว่ามีการจองไว้ให้แล้ว อีกนานไหมครับ?”

น้ำเสียงของเขาฟังดูไพเราะเสนาะหูทีเดียว หญิงสาวหยิบแฝ้ม ที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมา และพลิกหน้ากระดาษจนเกิดเสียงดังพริบพริบ

“จองไว้ตอนบ่าย 3 นะคะ”

“.....อะไรนะครับ? บ่าย 3 เหมอครับ?”

“ค่ะ”

ชายหนุ่มนั่งอิงไปชั่วขณะ เขานาบมือขาวซีดไร้สีเลือด ข้างหนึ่งไว้บนหน้าผากก่อนจะถอนหายใจยาว ทำให้เส้นผม ถูกกดแนบลงไปปิดบังดวงตาไว้โดยสมบูรณ์

“แต่ผมมั่นใจว่า..... จองไว้ตอน 9 โมงเช้านะครับ”

เจ้าหน้าที่สาวขมวดคิ้วมุ่น แค้นนี้ศูนย์ตรวจสอบคุณสมบัติ ก็ยุ่งมากพออยู่แล้ว ยังมีพวกเซ่อซ่าโผล่มาอีกนาน ๆ ครั้ง จนได้ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงไม่รู้จักเช็คเวลาให้ดีกว่าจะมา ใช้บริการ ตอนนี้ด้านหลังของชายหนุ่มมีคนมาต่อแถวเพิ่มอีก สองสามคนแล้ว เธอจึงอยากรีบกำจัดลูกค้าจอมน่ารำคาญคนนี้ออกไปโดยไว

“เวลาเปิดของศูนย์ตรวจสอบคือ 9 โมงเช้าค่ะ ซึ่ง โดยทั่วไปแล้วจะไม่สามารถทำการจองใช้บริการในเวลานั้นได้ นะคะ”

เจ้าหน้าที่สาวเปลี่ยนท่าทีจากเหนียวหนำมาเป็น ฉุนเฉียว เธอพูดกับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกอย่าง เอาเรื่อง ทางฟากชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะ โค้งศีรษะลงพร้อมกล่าวขอโทษ

เขาขยับออกจากเคาน์เตอร์และก้าวฉับ ๆ ออกไป
ด้านนอกประตูเมื่อสักครู่นี้รูปร่างของชายหนุ่มถูกเคาน์เตอร์
บังเอาไว้จึงไม่เห็นว่าเขาทั้งตัวสูงโปร่ง แต่งตัวเรียบร้อย
สะอาดสะอ้าน นับว่าดูดีไม่น้อยทีเดียวโดยเฉพาะลาดไหล่
ที่โค้งมนนั้น

เจ้าหน้าที่สาวละลายตาจากชายหนุ่มก่อนจะหันกลับมา
ต้อนรับลูกค้าคนถัดไป

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

ถ้าให้พูดจากความรู้สึกของเจ้าหน้าที่ผู้มีประสบการณ์
ทำงานมากกว่า 8 ปีละก็

ผู้ชายที่ชื่อว่าฮิยอนีคนนี้น่าจะล้มเหลวในการ
ปลูกพลังครั้งใหม่เป็นแน่แท้

“ไอ้คนบัดซบ.....”

ยอนอีกัดฟันกรอดหลังเดินพ้นออกมาจากประตูหน้า
แค่เรื่องตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังก็ไร้สาระมากพออยู่แล้ว
หมอนั้นยังงใจบอกเวลาผิดๆ กับเขาอีก

ช่วงนี้เขาต้องทำการไถ่ดิงจนถึงตี 5 เพราะงานที่
โหมกระหน่ำเข้ามาแบบไม่หยุดหย่อน แต่วันนี้ต้องแหกตาตื่น
ขึ้นมาตอน 8 โมง พยายามลากสังขารมาถึงที่นี่เพื่อรับรู้
ความจริงว่าจงคิวไว้ตอนบ่าย 3 เนี่ยนะ

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วยวะ?”

ยอนอีทิ้งหัวตัวเองด้วยความหงุดหงิดขณะเดินตัดผ่าน
ลานจอดรถ

เขาเพียงต้องการใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเท่านั้น การมีชีวิต
ยืนยาวและไม่เป็นที่สะดุดตาคือเป้าหมายของยอนอีเลยก็ว่าได้
แน่นอนว่าการพยายามปกปิดรูปร่างหน้าตาและคุณสมบัติที่ไม่
ธรรมดาเช่นนี้ก็เพื่อชีวิตที่สงบสุขเช่นกัน

แต่ฉันเปลอเอาตัวเข้าไปพัวพันกับไอ้บ้านั้นจนได้
สิน่า.....

แกร๊ก บัง!

ประตูลูกถูกระแทกปิดอย่างฉุนเฉียว ชายหนุ่มดึง
คันโยกปรับเบาะให้เอนราบและปิดเปลือกตาลงทันที ไหน ๆ
ก็มีเวลาว่างโดยไม่ตั้งใจแล้วคงต้องขอนอนพักให้เต็มอึด
สักหน่อย หน้ากากอนามัยที่ใส่จนติดเป็นนิสัยไม่ได้เป็นอุปสรรค
ในการหายใจของเขาแต่อย่างใด

ก๊อก ก๊อก

หลังจากพยายามสะกดกลิ่นความโมโหและความเหนื่อย
ล้าเอาไว้อย่างยากลำบากจนผล็อยหลับไป จู่ ๆ ก็มีเสียงเคาะ
ดังขึ้นจากข้างตัว ทำให้ยอนอีต้องปรือเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น
และพบว่ามิใครบางคน ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัยกำลังยืนมองอยู่ตรงกระจก

“คุณครับ ช่วยลดกระจกลงด้วยครับ!”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนนั้นเหวี่ยงใส่เขาทันที แต่ก็ก็เป็นเรื่องที่ผมจะเข้าใจได้ เช้าวันจันทร์แบบนี้ ใคร ๆ ก็จุดเดือดต่อกันทั้งนั้น

เขามองย้อนอีด้วยท่าที่สงสัยประหนึ่งเจอผู้ร้าย ทันทีที่กระจกถูกเลื่อนลง คิดดูแล้วคงเป็นเพราะหมวกสีดำที่ยืนอืใส่ไว้เพื่อจะนอนสบาย ๆ ยิ่งทำให้ดูมีพิรุณหนักเข้าไปใหญ่

“มีเรื่องอะไรหรือครับ?”

“กรุณาเลื่อนรถออกไปด่วนเลยครับ!”

อีกฝ่ายโบกมือไปมาคล้ายกับกำลังไล่คนนำรถมา

“.....ผมเป็นแขกของโรงพยาบาลนะครับ แล้วนี่ก็เป็นที่จอดรถภายในโรงพยาบาลด้วย ให้ผมเอาไว้รับรองให้ดูไหมครับ?”

“นั่นไม่ใช่ปัญหาครับ ไม่เห็นหรือไงครับว่าตอนนี้ที่จอดรถเต็มจนรับรองแขก VIP ไม่ได้แล้วนะ”

“ที่จอดรถเต็มมันั้นหรือ?”

ยอนอีกะพริบตาพริบ ๆ จำได้ว่าตอนเดินออกมา ลานจอดรถยังมีรถจอดแค่หромแหรมอยู่เลย ทว่าเมื่อลองหันมองดูรอบตัวตอนนี้ ปรากฏว่ามีรถสีดำจอดอยู่แน่นขนัดอย่างที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนนั้นว่าเอาไว้จริงๆ

แต่ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร นี่ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเขา ที่จะต้องย้ายไปจอดรถที่อื่นเลยแม้แต่นิด

ยอนอีจึงตัดสินใจตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ทำไมผมต้องเอารถออกด้วยครับ?”

“เฮ้อ ก็เพราะว่าคุณเป็นคนเดียวที่สามารถเอารถออกได้ทันทีไงครับ คุณเองก็คงเป็นผู้มีพลังพิเศษเหมือนกัน อย่าไปขัดแย้งขัดขากับพวก VIP เลยดีกว่า รีบเอารถออกไปตอนนี้เถอะครับ”

VIP

หรือเรียกอีกอย่างว่า ผู้มีพลังพิเศษระดับ S

ยอนอีแค่นยิ้มพร้อมกับเคี้ยวลิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ถึงแม้จะมีการแบ่งแยกระดับ

เกิดขึ้น แต่ปัญหาจริง ๆ อยู่ที่ว่า ระดับนั้นไม่ได้มาจาก
ความสามารถ แต่มาจาก 「พร」 ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดต่างหาก

หากระดับ S ผู้เชี่ยวชาญวิโสด็จมาที่นี่ พวกสามัญชน
ทั้งหลายก็ต้องสละที่จอดรถให้อย่างเลียงไม่ได้อยู่แล้ว

ยอนฮีไม่อยากจะหวายไปมากกว่านี้จึงเลิกต่อล้อต่อเถียง
แล้วนำรถออกแต่โดยดี

‘แล้วจะให้เอารถไปจอดที่ไหนเนี่ย?’

นับว่าโชคดียังพอมีเวลาเหลือจนกว่าจะถึงป้าย 3
ขณะที่ ยอนฮีตีโค้งเพื่อขับออกไปด้านนอกลานจอดรถ จู่ ๆ
รถลีมูซินคันหนึ่ง ก็หยุดจอดขวางข้างรถของเขาพร้อมกระจก
รถซึ่งติดฟิล์มดำมืด ที่ค่อย ๆ เลื่อนลง

ทันทีที่ภาพของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านในปรากฏขึ้นแก่
สายตา ผู้คนที่กำลังเดินผ่านไปผ่านมากลับพุ่งความสนใจมาที่
เขาเป็นตาเดียว

“นี่ ๆ ดูนั่นสิ! นั่นมันเอสเปอร์แทฮาจินไม่ใช่เหรอ?”

“ไหนด? ไหนด! ว้าย..... หล่อจ้ง”

“ได้ยินว่าเอสเปอร์แทฮาจินเป็นคนจัดการเยลโลว์ดอร์ (yellow door) ที่เกิดขึ้นเมื่อวานทั้งหมดด้วยนะ”

“ฉันก็เห็นในข่าวเหมือนกัน เห็นว่าพันฉับเตียวสัตว์ประหลาดตายกันเกลื่อนเลยแหละ”

ยอนอีหัวเราะในลำคอเมื่อได้ยินเสียงดังเจี๋ยวจ้าวของพวกผู้หญิง

หน้าหล่อแล้วยังไงกัน

สาว ๆ ทั้งหลายครับ ความจริงแล้วไอ้หมอนั้นมันเป็นปีศาจตัวพ่อต่างหาก

ส่วนเขาก็คือลูกแกะน้อยผู้บริสุทธิ์ที่ต้องคำสาปของปีศาจดี ๆ นี้เอง เมื่อได้ประสานสายตากับแทฮาจิน ยอนอีก็พบว่าดวงตาสีแดงฉานคู่นั้นมีความสามารถในการกวณอารมณ์คนอื่นให้ขุ่นมัวได้อย่างน่าอัศจรรย์

“มาเร็วนะครับเนี่ย”

เทาฮาจันพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเนิบนาบ ตัวการแห่งความวุ่นวายทั้งหมดกระตุกมุมปากขึ้นเล็กน้อย สีหน้าแบบนั้นเป็นสีหน้าที่อีกฝ่ายมักจะทำให้ยอนอียู่บ่อยๆ รอยยิ้มเยาะเย้ยที่แสดงถึงความดูแคลนเล็กๆ และกวนประสาทอย่างที่สุด

ความโกรธที่ยอนอียืมไปแล้วครู่หนึ่งจึงพลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง

‘ที่มาถึงเร็วก็เพราะใครกันล่ะ?’

ยอนอียทำได้เพียงบดกรามแน่นอย่างเดือดดาล ถ้ากฎหมายไม่มีผลบนโลกนี้ ไอ้คนบัดซบนี่คงโดนเขาเอาปืนจ่อหัวไปแล้ว

ฮาจินชื่นชมผลงานบนใบหน้าโกรธเกรี้ยวของยอนอียพร้อมยิ้มแฉะ

“ขยันไม่เบาเลยนี่”

“.....”

“ไว้เจอกันตอนบ่าย 3”

กระจกถูกเลื่อนขึ้นทันทีที่เขาพูดจบ จากนั้นรถสิมูซึนก็เคลื่อนตัวออกไปข้างหน้า เหลือไว้เพียงคู่สนทนาที่ยังอ้าปากค้างราวกับวิญญานหลุดออกจากร่าง เรื่องทุกอย่างปะติดปะต่อเข้าด้วยกันเหมือนจิ๊กซอว์ที่ถูกต้องจนเสร็จ

ลานจอดรถที่เต็มอย่างกะทันหัน

บรรดารถสีด้าโผล่มาพร้อมกันแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

บอดีการ์ดที่แห่กันมาเป็นขบวน

ภาพที่ดูไม่เป็นธรรมชาติทั้งหมดนี้มัน.....

“ฮ่าฮ่าฮ่า”

ยอนอีโชกศิระชะกับพวงมาลัยและระเบิดหัวเราะออกมา

น่าขำสันดี เอสเปอร์ระดับ S ที่กวาดล้างประเทศได้ด้วยตัวคนเดียวจำเป็นต้องมีผู้คุ้มกันด้วยหรือ? มิหนำซ้ำบอดีการ์ดพวกนั้นยังมีจำนวนเยอะถึงขั้นเต็มลานจอดรถ จนถึงกับต้องไล่คนไม่รู้ชื่อไหนหนีไปจอดรถที่อื่นอีก

นี่ก็คงเป็นอีกหนึ่งในแผนการที่สร้างขึ้นเพื่อกลั่นแกล้งกัน
สินะ

“ไอ้เวรนี่.....”

ปกติแล้วยอนฮีไม่ค่อยพูดคำหยาบเท่าไรหรอก แต่
หลังจากรู้จักคนเฮงชวยคนนั้น เขาก็เริ่มจุดเดือดต่ำลงอย่าง
เห็นได้ชัด

หมอนั้นมันเอาจริงเอาจังสุดๆ ถึงขนาดยอมสิ้นเปลือง
กำลังคนระดับสูงมาทำเรื่องไร้สาระแถมยังแวะมาที่โรงพยาบาล
ด้วยตัวเองแต่เช้าเพื่อชมผลงาน

ต้องขอปรบมือให้ในความพยายามเลยจริง ๆ

“ปีนี่ปีขงของฉันทรง”

ท้ายที่สุดแล้วยอนฮีก็ต้องจำใจจอดรถในจุดที่อยู่ห่าง
ออกไปจากโรงพยาบาล หุทุกอย่างเข้าล็อกตามที่หมอนั้นวางแผน
ไว้เป๊ะ หลังจากหาอะไรทำฆ่าเวลาและเดินต่ออีกพักหนึ่ง ยอนฮี
ก็มาถึงโรงพยาบาลในเวลาราว ๆ บ่ายโมงครึ่ง เพราะมีเหตุ
บางอย่างที่ทำให้ต้องรีบมาก่อนเวลานัด

ห้องตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังตั้งอยู่ที่ใต้ดินชั้น 3

ยอนอีเล็งไว้แล้วว่าตอนพักเที่ยงน่าจะเป็นเวลาที่ห้อง
ปลอดคน

ชายหนุ่มเดินเข้าไปในโถงทางเดินแล้วยื่นมือซ้ายออกไป
ดิ่งกล็องวงจรปิดซึ่งติดอยู่ตรงมุมของเพดานให้หลุดลอยเข้ามา
อยู่ในกำมือ สภาพของมันแตกละเอียดเป็นเสี้ยนๆ กลางอากาศ
และถูกกลืนหายไปที่ไหนสักแห่ง

เขาก้าวไปยืนตรงหน้าประตูขนาดโถงอย่างไม่รีรอ

「ห้องตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลัง」

การจะเข้าไปด้านในจำเป็นต้องกรอกรหัสหรือใช้บัตร
ยืนยันสถานะผู้เกี่ยวข้อง ยอนอีจ้องไปที่เครื่องสแกนด้วยสีหน้า
กลืนไม่เข้าคายไม่ออกก่อนจะถอนหายใจออกมา

“จนได้สิน่า”

ต้องพึ่งพาอำนาจของพ่ออีกจนได้

ยอนฮีหยิบกระเป๋าสาตางค์ออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ดวงตาจับจ้องไปยังแบล็กการ์ดที่ไม่ได้แตะต้องมาเป็นเวลาหลายปี การ์ดใบนี้เป็นทั้งบัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินและบัตรยืนยันตัวตน ไม่มีประตูไหนในหน่วยงานราชการที่ยอนฮีไม่สามารถเข้าได้ด้วยตำแหน่งของพ่อ

ติง!

[ยินดีต้อนรับ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัย อีฮงจุน]

ทันทีที่แตะการ์ดลงไป ระบบรักษาความปลอดภัยก็เปิด ประตูให้กับแขกผู้มาเยือนโดยอัตโนมัติ

อีกฟากของประตูคือห้องกว้างที่มีดสนิท ยอนฮีก้าวเข้าไป ดำเนินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ผ่น้ำทุกด้านของห้อง ตรวจสอบอันกว้างขวางเต็มไปด้วยอุปกรณ์ขนาดใหญ่มากมาย จัดเรียงไว้อย่างแออัด

อุปกรณ์เหล่านี้คือเครื่องตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลัง ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่พ่อของเขาเป็นผู้พัฒนาขึ้นนั่นเอง

แกรก กิก

ยอนอีจัดการเปิดเครื่องด้วยความชำนาญ เนื่องจากเคย
ใช้งานเครื่องจักรมากมายในสถาบันวิจัยของพ่อมาแล้ว เรื่อง
พวกนี้จึงนับว่าเป็นของกล้วยๆ

เครื่องจักรเปล่งแสงสีเขียวยาวสว่างพร้อมกับเครื่องยนต์
ที่เริ่มทำงาน

ว๊ิงง!

“ไม่มีเอสเปอร์เฟ้าเลยเธอ”

ยอนอีเตาะลิ้นครั้งหนึ่งหลังจากกวาดตามองดูรอบห้อง
ดูว่าพนักงานจะออกไปเอ้อระเหยกันเพลิน

เพราะถึงยังไงเครื่องตรวจสอบก็เป็นเครื่องมือที่มีขั้นตอน
การใช้งานซับซ้อนมาก แค่จะเปิดเครื่องก็ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญ
แล้ว แถมขนาดยังใหญ่โตเสียจนไม่สามารถขโมยออกไปได้
ง่าย ๆ

คงไม่มีใครคาดคิดว่าไกด์ระดับ B อย่างเขาจะสามารถ
เปิดเครื่องตรวจสอบที่ขึ้นชื่อเรื่องความซับซ้อนนี้ได้หรอก

ว๊ิงง!

ยอนอียกสวิตช์ขึ้นและวางมือทั้งสองข้างลงบนเครื่องวัดที่เป็นลักษณะทรงกลม จากนั้นการตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังก็เริ่มต้นขึ้นผ่านไปเพียงแค่วันไม่กี่วันก็ ระดับไกด์ของยอนอีก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

[ไกด์ระดับ S+]

[เอสเปอร์ระดับ A+]

“ว่าแล้ว”

เกือบถูกจับได้เรื่องระดับที่พยายามปกปิดมาตลอดแล้ว
เซียว

ยอนอีเป็นผู้มีคุณสมบัติซ่อน โดยปกติแล้วมนุษย์จะสามารถมีคุณสมบัติได้เพียงหนึ่งอย่างต่อคนเท่านั้น การปรากฏตัวของคนที่มีความสามารถทั้งสองอย่างแบบยอนอีต้องถือว่าเป็นเรื่องที่ย่อยปีจะเกิดขึ้นสักวัน ไม่เพียงแค่นั้น กรณีที่ทั้งสองคุณสมบัติอยู่ในระดับสูงมากขนาดนี้ยังไม่เคยปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์เลยเสียด้วยซ้ำ

ยอนอีเป็นทั้งไกด์และเอสเปอร์ในคนคนเดียว

เพราะฉะนั้นเขาจึงสามารถใช้พลังพิเศษที่เรียกว่า 「การ
ดูดกลืน」 ได้

ทว่าเจ้าตัวกลับตั้งใจจะเก็บความลับเรื่องคุณสมบัติของ
ตัวเองลงไปในหลุมฝังศพกับตัวเขาด้วย

วืงงง!

แม้กระทั่งเครื่องตรวจยังไม่อาจยอมรับผลการตรวจของ
ตัวมันเองได้ บนหน้าจอมีผลการตรวจสอบของคุณสมบัติ
สองอย่างแดงสลับกันไปมาไม่หยุด จนในที่สุดเครื่องก็ตัดสินใจ
ทั้งหมดเป็นข้อผิดพลาดจึงแสดงข้อความ 「ERROR」
เต็มหน้าจอไปหมด

“จะควบคุมมันยังไงดีเนี่ย.....”

คุณสมบัติอันทรงพลังมีผลทำให้เครื่องจักรเกิดอาการ
รวนได้ ยอนฮีนก็ย้อนกลับไปในตอนที่เขาเคยทำให้เครื่อง
ตรวจสอบในสถาบันวิจัยของฟอร์เวนมาก่อน ชายหนุ่มมกลอกตา
ครุ่นคิดก่อนจะวางมือทั้งสองข้างลงบนเครื่องตรวจสอบอีกครั้ง

วิ้งง!

เมื่อคุณนี้เครื่องตรวจสอบใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาที แต่ในครั้งนี้นั้นใช้เวลาตรวจสอบคุณสมบัติของยอนอีนานหลายนาทีทีเดียว และในที่สุดผลการตรวจสอบครั้งใหม่ก็ปรากฏบนจอ

[ไกด์ระดับ BO]

ในที่สุดตัวอักษรที่ยอนอีต้องการจะเห็นก็โผล่ออกมาจนได้ จะตบตาทุกคนให้แนบเนียนก็ต้องลงทุนฝึกซ้อมก่อนแบบนี้แหละ คนเจ้าแผนการกวาดตามองเครื่องจักรที่ถูกก่อกวนอย่างพึงพอใจก่อนจะลบบันทึกทั้งหมดทิ้งและออกมาจากห้องแล็บอย่างไม่รีบร้อน

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้เวลาบ่าย 3 โมงพอดี

ผู้บริหารระดับสูงของศูนย์เมืองหลวงหลายคนและเอสเปอร์ระดับ S หนึ่งคนยืนรวมกันอยู่เต็มห้องแล็บ ท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงบเหล่าผู้บริหารระดับสูงชำเลื่องมองไปทางเอสเปอร์ที่ยืนกอดอกอยู่ขณะที่พวกเขากระซิบกระซาบคุยกัน

“ทำไมเอสเปอร์แทฮาจินถึงต้องสั่งให้ตรวจสอบไกด์ระดับ B ด้วยล่ะครับ?”

“เห็นว่ามีบางอย่างน่าสงสัยนะครับ”

“งั้นเหรอครับ? แต่ดูจากบันทึกแล้ว ไกด์ที่ชื่อว่าอียอนอ็ก็อยู่ในระดับที่ค่อนข้างดีอยู่แล้วนี่ครับ ระดับ B0 ทั่วไปแบบนี้ไต่ขึ้นว่าไม่มีเค้กลางของการตื่นใหม่ของพลังชะด้วยสิ”

“เอาเถอะครับ ในเมื่อเอสเปอร์แทฮาจินเป็นคนจัดการพวกเรารอดอยู่ห่างๆ ดีกว่า”

ฮาจินจ้องมองคนที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยด้วยความสงบนิ่ง ขณะที่อีกฝ่ายวางมือทั้งสองข้างลงบนเครื่องตรวจสอบ ยอนอ็รู้สึกได้ถึงสายตาทุกคู่ที่พุ่งมาทางเขา คงเป็นเพราะได้ซ้อมใหญ่ไปแล้วเมื่อสักครู่นี้ การตรวจสอบจึงใช้เวลาในการประมวลผลไม่นานเท่าไรหรอก

[ไกด์ระดับ B0]

ในขณะที่ความเงิบงันเข้าปกคลุมทั่วทั้งห้อง ยอนอ็ซ่อนรอยยิ้มแห่งความสุขไว้ภายใต้หน้ากากอย่างมิดชิด ส่วน

พวกผู้บริหารระดับสูงก็พากันปิดปากเงียบเป็นเป่าสากพลาง
ลอบสังเกตดูท่าทีของฮาจิน

เขามีสีหน้าเรียบเฉย

ฮาจินเพียงแค่อำนาจดวงตาสีโกเมนสดใสของตนทอดมอง
ยอนอีลามเล็มไปทั่วทั้งตัว สายตาที่ดูราวกับจะมองให้ทะลุคุณั้น
ทำให้ทุกคนไม่กล้าปริปากพูดอะไรออกมาทั้งสิ้น

“คุณเอสเปอร์แทฮาจิน ผมบอกไปแล้วไงครับว่าผมเป็น
ไกด์ระดับ B0”

“.....”

“ท่านผู้บริหารระดับสูงคงจะมาเสียเที่ยวแล้วละครับ ผม
ต้องขอโทษแทนเอสเปอร์แทฮาจินด้วย ทำไมเขาถึงสั่งให้ทำ
อย่างนี้ก็ไม่รู้.....”

คำพูดนั้นแฝงความหมายไว้ว่า คนที่เรื่องมากและทำให้
ทุกคนต้องมาวุ่นวายก็คือแทฮาจินต่างหากครับ ยอนอีกล่าว
ขอโทษอย่างเบิกบาน ขณะที่เก็บซ่อนรอยยิ้มเยาะเย้ยเอาไว้
ภายใต้หน้ากากและแว่นตาทรงเหลี่ยม ตอนนีเขาส่องออกสุดๆ

‘คิดว่าจะปั้นหัวกันได้ อยู่ฝ่ายเดียวหรือไง?’

ยอนอีถือคติเจ็บแล้วจำคือคน เจ็บแล้วทนคือ... หมอนี่พยายามที่จะเปิดเผยความลับของเขามาตลอด ถึงขนาดตั้งต้นพามาตรวจแบบเป็นทางการ แต่สุดท้ายก็ต้องคว้าน้ำเหลว ในที่สุดยอนอีก็จะได้เลิกนอนก่ายหน้าผากด้วยความกลุ้มใจเสียที

เหล่าผู้บริหารระดับสูงต่างก็หันไปมองหน้ากันอย่างหลุกหลิก

ในตอนนั้นเอง

“คุณอียอนอี”

แทฮาจินคลี่ยิ้มในขณะที่ยอนอีมีสีหน้าแข็งทื่อ ทุกครั้งที่ไอ้คน เจ้าแผนการเผยแพร่ยืมแบบนี้ เชื่อขนมกินได้เลยว่าเขากำลังจะพบกับเรื่องซวยๆ

“มาลองกันใหม่เถอะครับ ทำพร้อมผมนี่แหละ”

.....ทำอะไร?

ยอนอีแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

“ผมว่า เครื่องมันน่าจะขัดข้องนะครับ”

เขาว่าพลาจก้าวจับ ๆ ไปทางเครื่องตรวจสอบ ดวงตาของยอนอีฉายแววรูปไหวเมื่อเห็นท่าทีของอีกฝ่าย

ไม่ได้การละ

หมอนี่เป็นเอสเปอร์ระดับ S+ ที่ขึ้นชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุด การตรวจสอบพลังพร้อมกับคนแบบนั้น มีความเป็นไปได้สูงอย่างยิ่ง ที่ยอนอีจะเปลี่ยนผลการตรวจสอบไม่สำเร็จ และถ้าเป็นอย่างนั้น ความลับเรื่องคุณสมบัติซ้อนที่เก็บซ่อนไว้มาตลอด ก็จะถูกเปิดเผยต่อหน้าพวกผู้บริหารระดับสูงอย่างแน่นอน

‘ไอ้เวรนี่.....!’

“มัวทำอะไรอยู่ รีบออกมาสิครับ”

แทฮาจินพยักพยับเป็นเชิงเรียกเมื่อเห็นยอนอีเอาแต่ยืนขาแข็งอยู่กับที่ ชายหนุ่มอยู่ในท่าวางสองมือไว้บนเครื่องตรวจสอบเรียบร้อยแล้วในขณะที่คนมองได้แต่ครุ่นคิด

อา..... นิบหายของจริงแล้ว

เจ้าหน้าที่ศูนย์ตรวจสอบกำลังวิ่งวุ่นเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการใช้เครื่องพร้อมกัน พวกเขาดูกังวลอย่างเห็นได้ชัด เพราะนอกจากการตรวจสอบคุณสมบัติพร้อมกันจะเป็นกรณีที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก ตรงนี้ยังมีทั้งเหล่าผู้บริหารระดับสูงและเอสเปอร์ระดับ S คอยจับตาดูอยู่อีกด้วย

ยอนอีเดินตรงไปยังเครื่องตรวจสอบ ทุกก้าวอย่างของเขาช่างหนักอึ้งไม่ต่างจากสัตว์ที่กำลังถูกลากไปโรงเชือด กลิ่นหอมรวยรินที่เคยได้สัมผัสมาหลายครั้งแล้วโชยมาแตะจมูกหลังจากหยุดยืนข้างๆ แพฮาจิน

“ต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือครับ คุณเอสเปอร์”

ยอนอีเอ่ยถามพร้อมวางมือทั้งสองข้างลงบนเครื่องตรวจสอบ ทั้งคู่ต่างก้มลงมองเครื่องตรวจสอบของตัวเอง จากนั้นแพฮาจินจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ผมให้โอกาสไปตั้งหลายรอบแล้ว แต่คุณยอนอีก็ไม่ยอมคว้าไว้เองนี่ครับ”

ยอนอีเงยหน้ามองแพฮาจินและแค้นหัวเราะออกมา

“ให้โอกาส? เท่าที่จำได้ ผมน่าจะถูกข่มขู่มากกว่า
นะครับ”

“ก็นั่นแหละครับ โอกาส”

“.....”

พวกเขาสบตากัน

แทฮาจินมีสีหน้าเรียบเฉยราวกับจะบอกว่าที่พูดมานั้น
คือความจริงล้วนๆ ทำให้ยอนอีหมดคำจะพูดต่อ

‘ให้โอกาสหรือจ้องจะฆ่ากันแน่’

เขาผิตนเองที่คิดลองของไปคุยกับไอ้หมอนี้ก่อน เมื่อคิด
ได้แบบนี้ยอนอีก็หันกลับไปเครื่องตรวจสอบเช่นเดิม
ในขณะที่เดียวกันการเตรียมการก็ดูเหมือนจะใกล้เสร็จพอดี

ยอนอีกำลังครุ่นคิดว่าจะผ่านอุปสรรคครั้งนี้ไปได้อย่างไร
แต่ความคิดกลับต้องสะดุดลงเมื่อแทฮาจินเริ่มเปิดบทสนทนา
อีกครั้ง

“คิดว่าจะปิดบังใบหน้าได้ด้วยของพวกนี้หรือครับ”

ยอนฮีปิดปากเงียบสนิท อันที่จริงแทฮาจินเคยเห็น
ใบหน้าใ้ไร่สิ่งปกปิดของเขาแล้ว เมื่อลองจินตนาการถึงการ
แต่งตัวของเขา คนอื่น ๆ จะสามารถมองเห็นใบหน้าของยอนฮี
ได้แค่ครั้งหนึ่งของดวงตาเท่านั้นการปกปิดใบหน้าเช่นนี้ทำให้
เขาสามารถใช้ชีวิตมาได้หลายปีโดยไม่มีปัญหาใด ๆ มากวนใจ

‘คิดว่าสนุกหรือไงล่ะที่ต้องใช้ชีวิตหลบ ๆ ซ่อน ๆ
แบบนี้ล่ะ’

คนที่ตัดสินใจคนอื่นตามใจชอบโดยไม่สนเหนื่อสนไต้ั้น
มีไม่น้อยแต่ไม่ว่าคนอื่นจะมองยังไง ยอนฮีก็ไม่คิดจะเสียเวลา
อธิบายอยู่แล้ว

“ไม่รู้หรือไงครับว่า ยิ่งปกปิด ยิ่งชวนให้ค้นหา”

เขาพูดหนึ่ง ๆ ราวกับกำลังพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ ยอนฮี
จึงแค้นหัวเราะในลำคอ

“ถ้าเป็นพวกโรคจิตอย่างคุณแทฮาจินก็คงจะคิดแบบนี้
แหละครับ”

“พวกโรคจิตอย่างผมนะ มีเยอะนะครับ”

“ผมไม่เห็นจะเคยเจอเลยครับ”

แทฮาจินยกยิ้มมุมปาก

“คงเป็นเพราะคุณเอาแต่หลับตาเดินละมังครับ”

.....ทำไมฉันจะต้องมาต่อล้อต่อเถียงกับไอ้โรคจิตนี้ด้วย
ยอนอีถอนหายใจเอือกใหญ่และหลับตาแน่น

“การเตรียมการเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ! เริ่มการ
ตรวจสอบได้!”

เหล่าผู้บริหารระดับสูงที่กำลังจับกลุ่มพูดคุยกันหันมาจับ
จ้องที่ชายหนุ่มทั้งสองโดยพร้อมเพรียง พวกเขาต่างก็มีความ
คาดหวัง อยู่ลึก ๆ ในใจ เพราะแทฮาจินไม่ได้ทำอย่างนี้บ่อย ๆ
เขาเป็นคนที่มีความตั้งใจอย่างน่าอัศจรรย์ หากชายคนนี้อ่อยปาก
ให้ลองทำอะไรบางอย่าง ผลลัพธ์มักจะออกมาตามที่เขา
คาดคะเนไว้เสมอ

ว๊ิงง!

ยอนอีหลับตาลงอย่างสงบนิ่ง สัมผัสได้ว่ามวลพลัง
ภายในภาชนะกำลังถูกดูดเข้าไปในเครื่องตรวจสอบ ชายหนุ่ม

เฟ่งสมาธิไปที่พลังในมือทั้งสองข้าง แต่แล้วพลังที่หมุนวน
อยู่รอบๆ คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของเครื่องก็ไปปะทะเข้ากับ
พลังอันไม่คุ้นเคยที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งเข้า พลังของแทฮาจินนั่นเอง

พลังอันดิบเถื่อนและน่าเกรงขามพุ่งเข้ามาราวกับจะ
ฉีกกระชากหมอนั้นตั้งใจจะจับมวลพลังของยอนฮีไว้และ
เปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงของพลังนี้ออกมา เมื่อรู้แบบนี้เขา
จึงเบี่ยงพลังไปทางอื่นอย่างนุ่มนวลและหลบสิ่งที่ไล่ตามมาได้
อย่างหวุดหวิด

ถ้าต้องการให้ระดับที่ต้องการปรากฏขึ้นบนหน้าจอก็ต้อง
นำพามวลพลังผ่านเส้นทางที่นำไปยังเซ็นเซอร์ตรวจจับให้ได้
แต่ทว่าพลังของแทฮาจินกลับดักรออยู่ตรงหน้าเส้นทางนั้น
ประหนึ่งผู้รักษาประตูเรียบร้อยแล้ว

เห็นได้ชัดว่าหมอนี้ทุ่มสุดตัวเพื่อจะกระชากหน้ากาก
ของเขาให้ได้ในวันนี้

‘ท่าจะไม่ดีแล้วสิ’

ยอนอีไม่สามารถหลบเลี่ยงพลังของแทฮาจินไปได้ตลอด
อีกทั้งยังไม่สามารถทะลวงผ่านเส้นทางที่อีกฝ่ายตั้งกรออยู่ได้
เช่นกัน

‘ทำยังไงดี?’

ยอนอีขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ชั่วอึดใจ แต่แล้วรูม่านตาของ
ยอนอีกลับขยายกว้างขึ้น

เขาพบวิธีแล้ว

ในตอนแรกมวลพลังของยอนอีได้แต่เฝ้าระวังพลัง
ของแทฮาจินอยู่ห่างๆ ทว่าตอนนี้เขาได้ตัดสินใจจะปล่อยให้มวล
พลังแล่นออกไปตรงจุดที่นำไปสู่เส้นทาง และในจังหวะที่พลัง
ของแทฮาจินขยายตัวขึ้น พลังของยอนอีก็คว้าดึงพลังของอีก
ฝ่ายเอาไว้และลากออกมาจากเส้นทางโดยสุดแรง สายพลังทั้ง
สองปะทะกันเหนือคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ยอนอี ไม่ปล่อยให้โอกาส
นี้เสียเปล่า ชายหนุ่มฉีกพลังของตัวเองออกเป็น สองส่วนทันที

‘อีก.....!’

ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันทำให้เขาเกือบส่งเสียงร้องออกมา

ครึ่งหนึ่งของพลังที่ถูกแบ่งเป็นสองส่วนเกาะเกี่ยวพลังของแทฮาจินไว้แน่น ก่อนจะที่มันจะเริ่มถูกกัดกินและสลายไปเองในที่สุด ส่วนมวลพลังที่เหลือของยอนฮีสามารถลอดผ่านเข้าไปในเส้นทางได้สำเร็จ แน่ใจว่าเป็นปริมาณที่เพียงพอต่อผลการตรวจสอบระดับ B0 อีกด้วย

ว๊ิงง!

หลังจากตรวจจับพลังอย่างหนึ่งได้ เครื่องตรวจสอบก็เริ่มดูดพลังทั้งหมดที่เหลือในเส้นทางเข้าไปโดยอัตโนมัติ ส่งผลให้พลังของแทฮาจินถูกดึงเข้าไปในเครื่องถอดรหัสด้วยเช่นกัน

ทันใดนั้น เครื่องจักรขนาดใหญ่ก็เปล่งแสงสีเขียวกะพริบถี่อย่างน่ากลัวและสั่นกระเพื่อมราวกับจะระเบิดได้ทุกเมื่อ

ติ๊ง!

[เอสเปอร์ระดับ S+]

[ไกด์ระดับ B0]

ผลการตรวจของแทฮาจินและยอนอีปรากฏขึ้นบนหน้าจอในเวลาเดียวกัน

“เฮ้อ.....”

ยอนอีลืมหาดูขึ้นมองดูหน้าจอพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ ความรู้สึกแสบร้อนราวกับถูกเตะอัดอย่างแรงที่ลึนปียังคงหลงเหลืออยู่ไม่หายไปไหน แทฮาจินก้มลงมองยอนอีด้วยสายตาอ่านไม่ออก สีหน้าของเขาแลดูหัวเสียไม่น้อย

“นาย.....”

“ว้าว ไม่อยากเชื่อว่าวันนี้จะได้เห็นผลระดับ S+ กับตัวเองนะครับเนี่ย!”

บรรดาผู้บริหารระดับสูงต่างปรบมือโห่ร้องด้วยความยินดีส่วนผลประโยชน์ของยอนอีที่อยู่ในระดับ B0 ดังเดิมก็ถูกเมินไปโดยปริยาย เพราะตัวอักษร S+ ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอนั้นเป็นภาพที่หาได้ยากอย่างยิ่ง ผู้บริหารระดับสูงบางคนถึงกับแอบควักโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปเก็บเอาไว้เสียด้วยซ้ำ

“เอสเปอร์แทฮาจิน ไม่เป็นไรนะครับ! คนเรามันพลาดกันได้ครับ!”

“จริงครับ ได้มาเห็นของดีเป็นขวัญตาแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกันครับ”

ฮาจินไม่ได้พูดอะไรตอบ เขาทำเพียงแค่นั่งจ้องยอนอีที่กำลังควบคุมลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติเฉียบ ๆ คนถูกจ้องเซ็ดเหงื่อเย็น ๆ ที่ขมับก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาสบตากับอีกฝ่ายตรง ๆ ท่ามกลางเสียงดังอึกทึกภายในห้อง เขากลับได้ยินเสียงของอียอนอีอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

“บอกแล้วไงครับว่า ผมอยู่ในระดับ B0 จริง ๆ”

“คุณอียอนอี”

“หวังว่าเราคงไม่มีเรื่องให้ต้องมาเจอหน้ากันอีกนะครับ”

อียอนอีพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่งและหันหลังกลับทันที ฝ่ายฮาจินได้แต่ยืนกำหมัดแน่นจนปรากฏรอยเส้นเลือดปูดโปนขึ้นบนหลังมือ

อียอนอีคงคิดว่าอีกฝ่ายหมดความสงสัยในตัวเองแล้ว

แต่ทว่าความสงสัยของฮาจินได้ถูกแปรเปลี่ยนเป็นความ
แน่ใจจากเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ต่างหาก

‘ฉีกพลังนั้นหรือ?’

สิ่งที่เรียกว่าพลังนั้น เปรียบได้ง่าย ๆ กับเลือด
ที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างกาย ซึ่งมีทั้งความละเอียดอ่อนและ
ความซับซ้อน ดังนั้นถ้าหากระดับไม่สูงพอ อย่าว่่าแต่ควบคุม
ได้ตามใจเลย แม้แต่การดึงมันออกมาใช้ยังถือว่าเป็นเรื่องยาก
เสียด้วยซ้ำ

ฮาจินไม่เคยได้ยิน ไม่เคยพบเจอกับเรื่องแบบนี้มาก่อน
เลย

ไ้บอกว่าถ้าฉีกพลังของตัวเองเป็นสองส่วน

นั่นน่าจะเป็นการกระทำที่สร้างความเจ็บปวดให้กับ
เจ้าตัวอยู่ไม่น้อย เพราะการทำแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับการ
ฉีกเนื้อตัวเองออกเป็นชิ้น ๆ เลย

หากเป็นเอสเปอร์ทั่วไปคงไม่มีทางมองออกว่าฮิยอนฮี
ยอมลงทุนฉีกพลังของตัวเอง ผู้ที่สามารถสัมผัสพลังเหนือ

คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าได้ ราวกับมองเห็นด้วยตาเปล่ามีเพียงผู้มีพลังพิเศษจำนวนแค่นิ้วมือเท่านั้น

อย่างไรจะเป็นระดับบีไปได้ยังไง?

'คิดว่าจะตบตาฉันได้งั้นหรือ'

ฮาจินนวนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ ทั้งที่กำลังจะถูกตรวจสอบการตื่นใหม่ของพลังแล้ว ทว่าอียอนก็กลับดูไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด ราวกับมั่นใจเสียเต็มประดาว่า ผลจะออกมาเป็นระดับ B0 ตามที่ต้องการ

แต่ฮาจินขอเอาทุกอย่างมาเป็นเดิมพันได้เลยว่าอียอนจะไม่ได้อยู่ในระดับ B0 อย่างแน่นอน

'ทำไม่ถึงได้ใจเย็นขนาดนั้น'

ขณะที่กำลังครุ่นคิด ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัว ทำให้ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นไปกวาดตามองเพดานห้องแล็บทันที ในนี้ไม่มีกล้องวงจรปิดเพราะผลการตรวจสอบระดับพลังถือเป็นความลับสุดยอดที่ทางศูนย์ต้องเก็บรักษา

ไว้เป็นอย่างดี ฮาจินจึงมุ่งหน้าออกไปยังโถงทางเดินโดยไม่สนใจ
พวกผู้บริหารระดับสูงแม้แต่หน่อย

“.....”

สิ่งที่ควรจะมี ตอนนั้นก็กลับไม่มีเสียแล้ว

ชายหนุ่มพุ่งตรงไปยังห้องรักษาความปลอดภัยทันทีด้วย
ใบหน้าตึงทึง ภายในห้องมีหน้าจอแสดงผลกล้องวงจรปิดวาง
เรียงรายอยู่เต็มผนังฉายให้เห็นทุกซอกทุกมุมของโถงทางเดิน

เขาชี้ไปตรงตำแหน่งของหน้าจอเดี่ยวที่เป็นสีดำมืดจาก
ในบรรดาทั้งหมด

“กล้องนั่นคือใต้ดินชั้น 3 หรือเปล่าครับ”

“อ่า ใช่ครับ ว่าแต่..... คุณทราบได้ยังไงครับ?”

“เปิดภาพของจอ นั้นช่วงบ่ายถึงบ่าย 2 ให้ทีครับ”

เจ้าหน้าที่ห้องรักษาความปลอดภัยกะพริบตาปริบ ๆ
เพราะยังตกตะลึงกับการบุกรุกเข้ามาอย่างกะทันหันของ
ชายหนุ่มผู้น้อย

‘คนคนนี่คือระดับ S ที่เขาร่ำลือกันนะเธอ.....?’

แม้ที่นี่จะเป็นโรงพยาบาลสำหรับผู้มีพลังพิเศษ แต่ผู้มีพลังพิเศษระดับ S ไม่ใช่บุคคลที่จะพบเจอได้ง่ายๆ เมื่อบังเอิญไปประสานสายตากับหุ่นยนต์าสีแดงกำของชายหนุ่มเข้า เจ้าหน้าที่ก็สะดุ้งจนตัวโยน ก่อนจะเริ่มลงมือจัดการตามคำสั่งอย่างลนลาน

เสียงกตศึบบอร์ดและเสียงคลิกเมาส์ดังอยู่ไม่นาน เจ้าหน้าที่คนเดิมก็เอียงคอด้วยความฉงนสงสัย

“เอ๊ะ?”

เขาเริ่มคลิกเมาส์ซ้ำๆ อีกครั้ง

“ไม่มีบันทึกหลังจากเวลาบ่ายโมงครึ่งเลยครับ ทำไมล่ะเนี่ย?”

ในตอนนั้นเองเจ้าหน้าที่คนข้างๆ ก็พูดขึ้นราวกับเป็นเรื่องปกติ

“อ้อ กล้องวงจรปิดใต้ดินชั้น 3 ไซ้ไหม? เมื่อกี้ฉันเพิ่งไปซ่อมมา เพราะว่าจอมันดับนะสิ”

“นี่นะเธอชอบแล้ว?”

“พูดอะไรของนาย? ก็กล่องวงจรปิดมันเล่นหายไปทั้งอัน
เลยแต่สงสัยฉันคงลืมติดตั้งอันใหม่เข้าไปละมั้ง”

ฮาจินเอื้อมมือไปที่เมาส์และใช้ท่อนแขนหน้าดันเก้าอี้
ของเจ้าหน้าที่ออกไป ทำให้เจ้าหน้าที่ที่ถูกดันออกโดยไม่ทัน
ตั้งตัวถึงกับต้องลอบกลิ้งน้ำลายดั่งเอือก ขนาดโดนผลึกแค้
นิตเดี่ยวยังรู้สึกเจ็บเหมือนแขนจะช้ำก็มีปาน

พวกเอสเปอร์เป็นสัตว์ประหลาดอย่างที่คนเชื่อว่ากัน
จริง ๆ ด้วย

ฮาจินเพ่งมองจอมอนิเตอร์และตรวจดูบันทึกกล่องวงจร
ปิดในลิฟต์ ภาพที่อียอนอีลงมาที่ชั้นใต้ดิน 3 ปรากฏขึ้น
ในช่วงเวลาประมาณบ่ายโมงครึ่ง

และในช่วงเวลาประมาณบ่ายโมง 47 นาที อียอนอี
ขึ้นลิฟต์กลับมาอีกครั้งพร้อมเงยหน้ามองกล่องวงจรปิด เผย
รอยยิ้มมุมปากก่อนจะส่ายหน้าไปมา

ราวกับกำลังเยาะเย้ยใครบางคนอยู่

กร็อบ

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเบิกตาโพลงด้วยความตกใจเมื่อเมาส์ที่ยังใช้การไม่ได้คืออยู่เมื่อสักครู่นี้มีสภาพบิดเบี้ยวราวกับเศษกระดาษที่ซบู่ในมือของเอสเปอร์ระดับ S ไปเสียแล้ว

เอสเปอร์หนุ่มบ่นพึมพำกับตัวเองขณะจ้องมองไปที่จอมอนิเตอร์ในชั่วอึดใจหนึ่ง

“บ้าไปแล้วชัด ๆ”

ปัง!

ชายหนุ่มหุนหันออกจากห้องไปโดยปิดประตูโครมใหญ่ไล่หลังจนเจ้าประตูที่น่าสงสารต้องส่งเสียงร้อง เอ๊ยด ออกมาอย่างเจ็บปวด

อันที่จริงแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ยอนอีจิกพลั่ง แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังสองจิตสองใจเหมือนกันว่าจะทำได้หรือเปล่า ตอนที่ทำได้สำเร็จก็รู้สึกโล่งใจอยู่หรอก แต่ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นก็ทำให้ประหลาดใจไม่น้อยอยู่เหมือนกัน

“เจ็บใช้เล่นนะเนี่ย”

ยอนฮีชะงักผีทำในขณะที่กำลังเดินตรงไปยังซอยที่
จอดรถเอาไว้เขาหยุดบ่นพึมพำและตีหน้าผากตัวเองดังบ่าบ

“อา ลืมสนิทเลย.....”

เขาชูมือซ้ายขึ้นไปบนฟ้า จากนั้นกล่องวงจรปิดตรง
โถงทางเดินของห้องแล็บก็ปรากฏขึ้นบนฝ่ามือขาวสะอาดของ
ชายหนุ่ม ตอนแรกเขาคิดว่าจะตูดกลืนเอาไว้ก่อนแล้วค่อยเอา
ไปคืนไว้เหมือนเดิม แต่ดันเดินตัวปลิวออกมาเสียได้ ยอนฮี
ยื่นหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

ช่วยไม่ได้

แทฮาจินเป็นพวกจมูกไวยิ่งกว่าอะไรดี ป่านนี้คงรับรู้ถึง
ความผิดพลาดนี้ไปเรียบร้อยแล้วละ

‘ยังไงก็ไม่ได้จัดการกล่องวงจรปิดในลิฟต์ตัวยออยู่แล้ว
นี่นา’

หลังจากแวะซื้อนมหนึ่งกล่องที่ร้านสะดวกซื้อและหยุด
ยืนตรงหน้าถังขยะ ยอนฮีก็ประกบมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน

ส่งผลให้กล้องที่อยู่กลางฝ่ามือมีสภาพบีบแบนผิดรูป จากนั้น
จึงปิดมือทั้งสองข้างด้วยท่าที่สบาย ๆ

ตอนนี้แทฮาจินคงหัวเสียน่าดู

เครื่องตรวจสอบแสดงผลออกมาว่าเป็นระดับ B0 ถึง
สองครั้งด้วยกัน ดังนั้นตอนนี้จึงไม่น่าจะมีใครกังขาในระดับของ
ยอนอ้ออีกแล้ว

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่ายินดีที่สุดก็คือการที่เขาไม่มีธุระ
ให้ต้องไปพบเจอกับแทฮาจินอีก ในที่สุดหมอนั้นก็หมดข้ออ้าง
ในการตามรังควานเขาเสียที

พอคิดได้แบบนี้ นมที่กำลังตีมอยู่ก็มีรสชาติหอมหวาน
ราวกับน้ำผึ้งขึ้นมาทันที ยอนอ้อเดินตรงไปที่รถพร้อมกับนึกย้อน
เหตุการณ์ในอดีต

บุพเพอาละวาดของเขากับแทฮาจินมันเริ่มขึ้นตั้งแต่
ตอนไหนกันนะ?

ประตูลานแรก

หนึ่งเดือนก่อนเกิด 「เหตุการณ์ล้มเหลวในการตรวจสอบ
การตื่นใหม่ของพลัง」 ของยอนฮี

ณ ช่วงเวลานั้น แพทซาจินยังไม่ได้เข้ามามีบทบาทอะไร
ในชีวิตของยอนฮีแต่อย่างใด

“เฮ้อ.....”

เสียงถอนหายใจถูกเปล่งออกมาจากส่วนลึกในลำคอ
ยอนฮี กวาดตามองรอบ ๆ หอพักสำหรับไกด์หรือที่ซุกหัวนอน
แห่งใหม่ของตนเองอย่างเอือมระอาใจ ถึงแม้ว่าการออกแบบจะ
ดูดีสมกับเป็นอาคารโมเดิร์นและสีหน้าของไกด์ที่เดินผ่านไป
ผ่านมาก็จะดูพึงพอใจ แต่สำหรับยอนฮีแล้ว สถานที่แห่งนี้
ไม่ต่างอะไรจากขุมนรกเลยสักนิด

“ต้องให้ฉันเตือนอีกกี่ครั้ง? บอกแล้วไงว่าให้เลิกแต่งตัว
ปิดหน้าปิดตาสักที ไอ้ท่าทางมีพิรุณของแกนะ มันสร้างความ
อึดอัดให้ชาวบ้านเขานะโว้ย!”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของอดีตหัวหน้าศูนย์ เขาจ้อง
สีหน้าที่ไม่รู้สึกรู้สาของอีกคนเขม็ง ก่อนจะหันขวับไปทางอื่น
อย่างเอือมระอา

และในวันต่อมา ยอนอีก็ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปประจำการ
ที่「เมืองหลวง」

พนักงานคนอื่นต่างเก็บความอิจฉาเอาไว้ไม่อยู่ หลังเห็น
คำสั่งย้ายดังกล่าวถูกแปะหราอยู่บนบอร์ดประกาศ

“เดี๋ยวลสิ คุณไปทำอีท่าไหนถึงได้มีคำสั่งให้ย้ายไป
เมืองหลวงได้เนี่ย? น่าอิจฉาจัง ผมเองก็อยากลองใช้ชีวิต
ในเมืองหลวงบ้าง”

“นั่นสิครับ ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้ไปเมืองหลวงนะครับ”

ยอนอีมองพวกเขาผ่านแว่นตาทรงเหลี่ยม

‘เมืองหลวงมีอะไรดีนักหนา วุ่นวายน่ารำคาญจะตายไป’

ยอนอีเคยนึกปราชัยหัวหน้าศูนย์ไว้ว่า ได้ตำแหน่งมา
ก็เพราะโชคช่วยล้วนๆ ทว่าความจริงแล้ว เขากลับตาแหลมกว่า

ที่ยอนอีคิด อีกฝ่ายน่าจะรู้อยู่แล้วว่า ยอนอีเกลียดการ เป็นจุดสนใจ ความอึกทึกครึกโครมและความแออัดพลุกพล่าน เป็นที่สุด

การที่หัวหน้าศูนย์ส่งยอนอีมายังเมืองหลวงอันแสน วุ่นวายแห่งนี้ นับว่าเป็นการแก้แค้นที่น่าพิศวงอยู่ไม่น้อย พอรู้ตัวอยู่หรือกว่าหัวหน้าไม่ชอบชู้หน้าตัวเอง แต่ก็ไม่นึกว่าจะถึงขนาดยอมใช้อำนาจในทางมิชอบมากลั่นแกล้งกันขนาดนี้

‘ช่วยไม่ได้แหละนะ’

ยอนอีเป็นคนประเภทที่ยอมถูกฝัง ดีกว่ายอมถูกกลืน ไปกับโลกภายนอกอยู่แล้ว

หลังจากหวนนึกถึงเรื่องในอดีตที่เกิดขึ้น ชายหนุ่ม ก็เริ่มต้นบทสนทนากับเจ้าหน้าที่หอพัก

“ผมเพิ่งได้รับคำสั่งย้ายมา ชื่ออียอนอีครับ”

โซคยังดีที่ทางศูนย์เมืองหลวงไม่ได้วางกฎเกณฑ์เรื่อง เครื่องแต่งกายไว้ให้รำคาญใจ พอเจ้าหน้าที่หอพักรับบัตร

ประจำตัวที่ยอนอียื่นให้ เขาก็เริ่มสอบถามข้อมูลอีกสองสาม
อย่าง

“มาจากศูนย์โลบรมจ์ใช่ไหมครับ? ยินดีต้อนรับนะครับ”

“ครับ”

“ได้รับนาฬิกาสำหรับไกด์แล้วใช่ไหมครับ?”

“ครับ ได้รับแล้ว”

“ไหนดูซิ ใช้ศีย์การ์ดนี้ได้เลยครับ คุณไกด์อียอนอี
อยู่ห้องหมายเลข 903 ครับ”

เจ้าหน้าที่ยังคงพูดคุยกับเขาด้วยไมตรีจิต ถึงแม้ว่า
การแต่งตัวของยอนอีที่สวมหมวกปิดหน้าปิดตา ผมหน้าม้า
ยาวลงมาจนปิดตาครึ่งหนึ่ง แว่นตาทรงสี่เหลี่ยม และสวม
หน้ากากอนามัยขนาดใหญ่จะดูมีพิรุณขนาดไหนก็ตาม ยอนอี
รู้สึกทึ่งปนชื่นชมกับความเป็นมืออาชีพของเจ้าหน้าที่คนนี
อยู่ในใจขณะยื่นมือออกไปรับศีย์การ์ด

“รูมเมตของคุณเป็นไกด์ระดับ A ชื่อคุณจองอุซอลครับ
ขอให้โชคดีนะครับ”

ยอนอีหยุดชะงักขาที่กำลังจะเดินผลจากเคาน์เตอร์ไปที่
ลิฟต์ทันที

“รูมเมตเหรอครับ?”

“ครับ”

“.....ไม่มีห้องเดี่ยวเหรอครับ? ผมยินดีจ่ายส่วนต่าง
เต็มทีเลยครับ”

“เอ่อ ต้องขอภัยด้วยนะครับ แต่ว่า..... ห้องพักที่จัดสรร
ไว้ให้สำหรับไกด์ระดับ B เป็นห้องที่ต้องมีจำนวนผู้เข้าพักขั้นต่ำ
สองคนครับห้องเดี่ยวจะถูกจัดสรรไว้ให้สำหรับระดับ A ขึ้นไป
ครับ”

“แล้วทำไมรูมเมตของผมถึงมาอยู่ห้องคู่ ทั้งที่อยู่ระดับ A
ล่ะครับ?”

“ฮะๆ คือว่า..... แม้แต่ระดับ A ก็มีแค่บางส่วนเท่านั้น
แหละครับที่จะได้ใช้ห้องเดี่ยว”

ท่าทางจะถูกแบ่งชนชั้นออกไปตามความสามารถสินะ

เจ้าหน้าที่กล่าวขอโทษราวกับเป็นความผิดของตัวเอง เห็นท่าทางแบบนั้นแล้วยอนอ็ก็ไม่อยากแสดงอาการวางก้าม ต่อหน้าเขา เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

ยังไม่ทันไรชีวิตก็ซั๊กจะเริ่มยุ่งยากเสียแล้ว อันที่จริงก็ใช้ว่าเขาจะไม่มีบ้านในเมืองหลวง แต่ถึงจะมีบ้านพักส่วนตัวพร้อมอยู่แล้ว ศูนย์เมืองหลวงแห่งนี้ก็ต้องการให้พนักงานทุกคนมาอยู่ที่หอพักอยู่ดี

‘นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย’

ศูนย์เมืองหลวงเป็นที่รู้จักว่างานยุ่งที่สุดจากในบรรดาศูนย์ทั่วทั้งประเทศ นอกจากต้องทำงานล่วงเวลาบ่อยแล้ว ยังเกิดดอร์ (door) ขึ้นบ่อยครั้งด้วยเช่นกัน ยอนอ็จึงเตรียมตัวเตรียมใจที่จะถูกใช้แรงงานเยี่ยงทาสในเรือนเบี้ยไว้ล่วงหน้าแล้วพอสมควร

‘แต่ทำไมต้องบังคับให้อยู่ห้องคู่ด้วย’

ยอนอ็นึกเสียใจขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกย้อนกลับไปในตอนที่เขาเข้ารับการตรวจสอบระดับพลัง ตอนนั้นยอนอ็มองว่าแค่ระดับ B

ก็น่าจะเพียงพอในการใช้ชีวิตได้สบาย ๆ จึงตัดสินใจตอบตาทุกคนเพื่อให้ได้ระดับ B มาถ้ารู้แต่แรกว่าจะถูกเลือกปฏิบัติเพราะเรื่องระดับแบบนี้ สู้ตอนนั้นตัดสินใจเอาระดับ A มาเสียยังจะดีกว่า ใครมันจะไปดีใจที่ถูกเลือกปฏิบัติทั้งที่มีความสามารถโดดเด่นกันแล้ว ถึงแม้ว่าทั้งหมดนี้ตัวเขาจะเป็นคนเลือกเองก็เถอะ

“ขอบคุณครับ”

ยอนอีเดินสะโหลสะเหลขึ้นไปยังชั้น 9 ของตึก โชคดีที่ห้องคูมีขนาดไม่แคบจนเกินไปนัก และถึงแม้จะไม่ได้กว้างมาก แต่ก็ยังดีที่มีห้องนอนแยกกันคนละห้อง ส่วนห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ติดกับห้องครัวส่วนกลางนั้น ถ้าให้พูดแบบเกินจริงหน่อยก็คงต้องบอกว่าเล็ก เท่าแมวดิ้นตายเห็นจะได้

เมื่อเดินเข้าไป ยอนอีก็ได้พบกับชายคนหนึ่งที่สวมแค้กางเกงชั้นในกำลังยืนเกาพุงอยู่ด้านใน นัยน์ตาของเขาดูซีมกะทือในที่แรกแต่จู่ ๆ ชายคนนั้นก็เบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ และขมวดคิ้วจ้องกลับมา

“อ้อ นายคือไก่อต์ระดับ B คนนั้นใช่ไหม?”

“ครับ”

เจอกันครั้งแรกก็พูดหัวน ๆ ใส่กันเสียแล้ว พวก
ไรร้มารยาทต้องเจอคนเสียมารยาทกลับชะบั้ง

ยอนอีพยักหน้าตอบส่ง ๆ และเดินผ่านอีกฝ่ายไป ทันที
ที่เปิดประตูห้องนอนออกก็พบเตียง ตู้เสื้อผ้าและโต๊ะเขียน
หนังสืออย่างละหนึ่งถูกจัดเตรียมไว้แล้ว ยอนอีเปิดกระเป๋า
เดินทางใบใหญ่และตั้งใจว่าจะจัดข้าวของสักหน่อย แต่จู่ ๆ
รุมเมตเจ้าปัญญาาก็เปิดประตูผางเข้ามา

หักคะแนนไปอีกหนึ่ง

ไม่ทันไรก็ละเมิดชีวิตส่วนตัวกันแล้วหรือ?

“เฮ้ย ไม่คิดจะทักทายกันหน่อยหรือไง?”

ถ้าเป็นที่ศูนย์ก่อนก็คงจะไม่สนใจและปล่อยผ่านไป
เหมือนที่เคยเป็นมาตลอด หากแต่ความเชื่อของยอนอีที่ว่า
การใช้ชีวิตโดยไม่มีมนุษยสัมพันธ์กับใครน่าจะสบายใจกว่านั้น
เป็นความเชื่อที่ผิดมหันต์เพราะการดันทุรังทำแบบนั้นมีแต่
จะนำพาเรื่องน่ารำคาญเข้ามาเสียมากกว่า

‘ครั้งนี้ลองฝันๆ ดูหน่อยแล้วกัน’

“เมื่อก็ผมพยักหน้าตอบแล้วนะครับ”

นี่คงเป็นมาตรฐานการเข้าสังคมของยอนออีแค่คนเดียว

“เฮ้อ ได้พวกไรร่วมยามมาเป็นรุมเมตจนได้สินะ”

จงอุซอลขยี้ผมตัวเองด้วยความหงุดหงิด

“ช่างเหอะ ไปทำอะไรให้กินหน่อยสิ หิวจะตายอยู่แล้ว”

ยอนออีแค้นหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเริ่มเอาของในกระเป๋าเดินทางออกมาจัดที่ละอย่างสองอย่าง เมื่อเห็นว่าเขาไม่พูดอะไรสักคำแถมยังเมินกันหน้าตาเฉย จงอุซอลจึงใช้เท้าเตะกระเป๋าเดินทางดังปัง

“เมินฉันเหรอ?”

ยอนออีเจอแบบนี้มาจนชินแล้ว ในขณะที่ใช้ชีวิตโดยไม่มีมนุษยสัมพันธ์กับใคร เขาต้องเผชิญหน้ากับคนประเภทนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ประเภทที่ชอบทำตัวอวดแบ่งไม่รู้เหนือรู้ใต้แบบนี้แหละ

รอยยิ้มแฉะหยุดขึ้นไต้หน้าาก เมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย
ชักจะเริ่มล้ำเส้น เขาจึงลุกขึ้นยืนประจันหน้ากับจอของอุซอลตรง ๆ
ให้รู้แล้วรู้รอด

คราวนี้ค้นหาเรื่องก่อนถึงกับอิงไปเล็กน้อย เพราะเมื่อ
สักครู่นี้ยังไม่ทันได้สังเกตว่ารูมเมตของตนค่อนข้างตัวสูง
พอสมควร ถ้าสูงกว่าเขาครึ่งคืบก็แสดงว่าน่าจะสูงประมาณ
183 เซนติเมตรทีเดียว

แถมไอ้คนประหลาดนี้ยังปกปิดหน้าตาด้วยหมวก
แวนตาและหน้าากจนมองแทบไม่เห็นอะไรอีก

ยอนอื่ก้มลงมองใบหน้าที่กำลังตะลึงงันอย่างไม่ยี่หระ
ก่อนจะดับหลังอีกฝ่ายให้ออกไปนอกประตู สุดท้ายจอของอุซอล
ก็ถูกผลักออกไปด้วยพลังกำลังอันมหาศาลเหนือความ
คาดหมาย ใบหน้าและหลังหูของเขากลายเป็นสีแดงแปร๊ดด้วย
ความโมโห จากนั้นจอของอุซอลก็เริ่มแหกปากพร้อมกับเขย่าประตู
ห้องอย่างแรง

“เฮ้ย ไอ้เวร! เปิดประตูนะโว้ย! อยู่แค่ระดับ B แท้ๆ
กล้าดียังไง.....!”

ยอนอีตั้งใจว่าจะจัดของและพักหายใจหายคอสักหน่อย แต่ดันมีสัญญาณเรียกตัวโพล์ขึ้นมาบนนาฬิกาข้อมือเสียก่อน เขาจ้องมองแสงสีเหลืองที่กะพริบไปมาไม่หยุดพลางคิดในใจ

‘แต่ตอนนี้มัน 2 ทุ่มแล้วนะ’

เรียกไปทำงานตอนนี้หรือ?

เมื่อล่วงเลยเวลา 6 โมงเย็นไปแล้ว ศูนย์โลบริมส์ซึ่งเป็น ที่ทำงานเก่าของยอนอีจะไม่มี การเรียกตัวพนักงานใด ๆ อีก เนื่องจากมีไกด์ที่ทำงานกะกลางคืนสแตนด์บายอยู่

‘แต่พนักงานที่นี่ต้องเตรียมพร้อมตลอดเวลาสินะ.....’

ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนอื่นถึงได้อยากมาเมืองหลวงกัน นักกันหนา ใครมันจะไปดีใจกับการต้องเตรียมพร้อมอยู่ ตลอดเวลายกเว้นเสียแต่พวกชาดิส์มที่ชอบทรมานตัวเองด้วยการโหมทำงานหนัก

ยอนอีหีบหมวกที่ถอดไว้กลับมาใส่ดังเดิม และเดิน ตรงไปยังประตูทางเข้า

จงอุซอลที่กำลังรออยู่ในห้องนั่งเล่นจึงเดินตามมาหา
เรื่องต่อทันที

“โอ้เวรนี้ แก่คิดจะลองดีใช่ไหม? เพิ่งได้เข้ามาเหยียบที่
ศูนย์เมืองหลวงคงจะยังไม่รู้อะไร แต่ที่นี้เขาแบ่งกันด้วยระดับ
กล้าทำตัวอย่างนี้ ระวังจะไม่เหลือปากไว้ให้กินข้าวนะโว้ย”

“ครับ”

ไม่ว่าจะไปที่ไหนในดิไอแลนด์ ระดับก็เป็นเรื่องใหญ่ทั้งนั้น
ไม่เข้าใจเลยว่าจะพูดพล่ามเรื่องที่ใคร ๆ ก็รู้กันอยู่แล้วให้ฟัง
ทำไม ยอนอีใช้นิ้วก้อยและหูสองสามที่ก่อนจะเดินผละจากห้อง
ไป แ่ววเสียงตะโกนดัง ‘เฮ้ย!’ จากด้านหลังแต่ก็ไม่ได้ใส่ใจ

ตำแหน่งการเรียกมาจากห้องฉุกเฉินหมายเลข 5
แต่ด้วยความที่ยังใหม่และไม่รู้ทาง เขาจึงต้องเปิดแผนที่
ในนาฬิกาและหาทิศทางนั้นให้เจอ เมื่อไปถึงก็พบว่าห้องฉุกเฉิน
หมายเลข 5 กำลังตกอยู่ในความวุ่นวายพอสมควร คนเจ็บ
หลายคนนอนชมอยู่บนเตียงคนไข้ ดูเหมือนว่าจะมีต้นเหตุ
มาจากดอร์ (door) ที่ปะทุขึ้นในช่วงบ่ายวันนี้

หญิงสาวที่เป็นผู้ดูแลจัดเส้นทางให้เรียบร้อยเดินปรี๊ดเข้ามาหา ยอนอีทันที่เห็นเขายืนประตักประเดิดอยู่ตรงทางเข้า

“คุณไก่อตี่ไซ้ไหมคะ?”

“ครับ”

เธอแตะนาฬิกาที่อยู่บนข้อมือของยอนอีสองสามทีเพื่อตรวจสอบข้อมูล

“ระดับ B สีหะคะ เพิ่งได้รับคำสั่งย้ายมาวันนี้ ไซ้ไหมคะ?”

“ใช่ครับ”

“เฮ้อ ทำยังไงดีล่ะ ถ้าอย่างนั้นคงต้องเริ่มจากตรวจสอบค่าความเข้กัน..... เชิญเข้ามาก่อนคะ เอสเปอร์ระดับ B น่าจะอยู่ที่ห้อง 104 ค่ะ”

หญิงสาวหรีตาลงเป็นเชิงเร่งให้รีบเดินไว ๆ หลังจากเห็นเขาเดินขนาดอย่างไม่ว่าทุกข์ร้อนอะไร ยอนอีจึงต้องแสรังทำเป็นวิ่งอย่างเสียไม่ได้

ภายในห้อง 104 มีคนไข้อยู่ราวๆ แปดคน ภูเก็ตสองคน กำลังทำการไถ่ดิ่งในสภาพเหงื่อไหลโซมกาย สีหน้าของพวกเขาดูไม่สู้ดีเท่าไรนัก และถึงแม้ว่ายอนออีจะเข้ามาแล้ว แต่ทุกคนต่างกำลังวิ่งุ่นจนไม่มีใครสังเกตเห็นการมาถึงของเขาเลยสักคน

ยอนออีหันซ้ายหันขวามองหาคนที่ดูอาการหนักที่สุด จนกระทั่งสายตาไปหยุดอยู่ที่ผู้ป่วยบนเตียงด้านในสุดของห้อง ผู้ชายคนนั้นหอบหายใจแรงและน้ำตาไหลพราก เมื่อยอนออีเดินเข้ามาใกล้

“ชะ..... ช่วยด้วยครับ แอ่ก”

เขาคงทรมาณน่าดู เพราะแค่คำมลพิษที่สัมผัสได้ คร่าวๆ ก็น่าจะเกิน 50 เปอร์เซ็นต์แล้ว ยอนออีแตะนาฬิกาของชายคนนั้นอย่างเบามือ หน้าปัดนาฬิกาปรากฏตัวเลข 51 เปอร์เซ็นต์ ใกล้เคียงกับที่เขาคาดการณ์ไว้

ยอนออีแตะนาฬิกาของตัวเองเข้ากับนาฬิกาของอีกฝ่าย เพื่อตรวจสอบค่าความเข้ากัน

ดิ่ง

[ค่าความเข้ากัน 35%]

“ผ่านมานานเท่าไรแล้วครับ”

“แฮ่ก สีชั่วโมง..... ไม่สิ ไม่แน่ใจ ครับ”

เขาทนมานานมากแล้ว

ชายคนนั้นไม่สามารถจับจุดโฟกัสได้เพราะสติเริ่ม
เลื่อนรางลงทุกขณะ ยอนอีจึงวางนิ้วชี้กับนิ้วกลางลงบนข้อมือ
ของเขา เป็นท่าทางที่คล้ายกับการจับชีพจร แต่อันที่จริงยอนอี
กำลังทำการไถ่ดัดอยู่

ว่ากันตามตรง ยอนอีสามารถทำให้ระดับมลพิษของ
เอสเปอร์ระดับ B เหลือ 10 เปอร์เซนต์ได้ในเวลาไม่นาน
ถึงแม้ว่าค่าความเข้ากันของอีกฝ่ายกับตนจะมีเพียงแค่ 35
เปอร์เซนต์ก็ตาม เพราะยอนอีมีความสามารถเทียบเท่ากับไถ่
ระดับ S มันจึงไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด

แต่ถ้าทำอย่างนั้นก็คงหนีไม่พ้นที่จะถูกสงสัย และเรื่อง
นารำคาญก็จะตามมาอีกเป็นโขยง

ยอนอีขอโทษขอโพยชายหนุ่มคนนั้นในใจพร้อมกับ
ทำการชำระล้างให้เขาอย่างช้าๆ หลังจากดูดเอาพลังออกจาก
ตัวเขาเสร็จเรียบร้อยเพียงอีตใจเดียวสีหน้าของชายคนนั้น
ก็ดีขึ้น อาการหอบหายใจทุเลาลงและชนลุกซู่ไปทั่วทั้งตัว

“เป็นยังไงบ้างครับ?”

“แฮ้อ..... โลงแล้วครับ รู้สึกดีขึ้นเป็นกองเลย”

ยอนอีคลี่ยิ้มน้อยๆ ขณะวางข้อมือของชายหนุ่มลง

“เรียบร้อยนะครับ ผมขอตัวไปดูท่านอื่นก่อน”

“จะไปแล้วหรือครับ? ช่วยต่ออีกหน่อยได้ไหมครับ
อีกนิดเดี๋ยวก็ได้.....”

เขาคว่าข้อมือยอนอีไว้ แต่คนถูกรั้งกลับสะบัดมือเขาออก
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ลดลงเหลือ 29 เปอร์เซนต์แล้วนี่ครับ ที่เหลือไว้ให้เกด
ประจำตัวดูแลต่อ นะครับ”

ชายคนนั้นทำได้เพียงมองตามแผ่นหลังอันแสนเย็นชา
ของไกด์หนุ่มตาปริบๆ

เหลือ 29 เปอร์เซนต์แล้วนั้นหรือ.....?

แม้แต่ไกด์ประจำตัวที่มีค่าความเข้ากันสูงถึง 75
เปอร์เซนต์ยังชำระล้างได้ไม่เร็วเท่านี้เลย

‘หรือว่าค่าความเข้ากันจะสูงกว่าที่เห็น?’

ชายคนนั้นจ้องนาฬิกาบนข้อมือตนเองด้วยความฉงน
เพราะค่าความเข้ากันของเขากับไกด์คนนั้นมีเพียงแค่
35 เปอร์เซนต์ซึ่งนับว่าเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างต่ำ ทว่าระหว่าง
รับการไกด์ดึง เขากลับรู้สึกสดชื่นจนถึงขั้นขนลุกขนชันเสีย
ด้วยซ้ำ

ไม่เห็นค้อนหน้าเลย เขาคือใครกันนะ?

ห้อง 104 ซึ่งเคยคลาดล่าไปด้วยเอสเปอร์ระดับ B ที่ถูก
เคลื่อนย้ายมา เริ่มกลับเข้าสู่สภาวะปกติอีกครั้งหลังจากได้
ยอนอี่เข้ามาช่วย ไกด์คนอื่นๆ ที่อยู่ในสภาพตายแหล่มีตายแหล่
ก็ได้โอกาสเข้ามาต้อนรับน้องใหม่อย่างยอนอี่เสียที

กว่าจะควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ลงได้ก็ปาเข้าไป 3 ท่วม
แล้ว

‘ที่นี่มีค่าล่วงเวลาให้ใช้ไหมเนี่ย’

เดินออกมาตรงโถงทางเดินได้ไม่ทันไร ยอนอ็ก็ถูกมือ
ของใครบางคนดึงกลับไปจนตัวปลิว

“ไม่ได้ยินสัญญาณเรียกตัวเธออะ?! รีบมาเร็วเข้าล่ะ!”

ยอนอ็ถูกลากตัวไปด้วยความรีบร้อนโดยที่อีกฝ่ายไม่เปิด
ช่องให้เขาสะบัดออกเลยสักนิด

“ทำอะไรนะครับ ผมเพิ่งไถด์ดิง.....”

“เอสเปอร์แทฮาจินคือคนที่คุณต้องทำการไถด์ดิงตอนนี้
ล่ะ”

ผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็นคลีนเนอร์ หรือก็คือคนที่คอย
จัดระเบียบสถานการณ์ฉุกเฉินและจัดหาคนที่เหมาะสมกับงาน
นั้นๆ แต่จะลากตัวไถด์ที่เพิ่งเสร็จงานไปโดยไม่บอกไม่กล่าวกัน
อย่างนี้เลยเหรอ?

ถ้าพูดถึงเทศาจีน แม้แต่คนไม่สนโลกอย่างยอนฮีก็ยังมีรู้จักเขาเช่นกัน

เอสเปอร์ระดับ S ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก

เทศาจีนมักจะปรากฏตัวทางโฆษณา TV อยู่บ่อยๆ และมีชื่อเสียงดังกระฉ่อนไปทั่ว เป็นที่เลื่องลือกันอยู่แล้วว่าเขาคนนั้นทำงานอยู่ที่ศูนย์เมืองหลวง

แล้วทำไมยอนฮีซึ่งถูกลงทะเบียนไว้ว่าเป็นไกด์ระดับ B ถึงถูกเรียกให้ไปพบเขาได้กันล่ะ

“ปล่อยครับ”

“ดูเหมือนว่าคุณจะเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับคำสั่งย้ายมาสินะคะ คุณไม่เห็นสัญญาณเรียกตัวเลยหรือคะ?”

“แต่ผมไกด์ถึงเสร็จตามสัญญาณเรียกแล้วนะครับ”

หลังจากได้ยินอย่างนั้น คลีนเนอร์ก็ขมวดคิ้วจับพร้อมกับตะโกนพิกษาของยอนฮี

“เฮ้อ... เห็นตัวหนังสือเล็กๆ ตรงนี้ใช่ไหมคะ สถานที่ที่คุณไกด์ถูกเรียกตัวไปไม่ใช่ห้อง 104 แต่เป็นห้อง 702 ซึ่งก็คือที่ที่พวกเรากำลังจะไปกันตอนนี่ละ นาฬิกาของที่นี่มีหลักการการทำงานต่างกับศูนย์ที่คุณเคยอยู่นะคะ”

เธอพูดประโยคยาวเหยียดด้วยน้ำเสียงที่เจอไปด้วยความฉุนเฉียว

ยอนอึปิดปากเงียบสนิทเพราะพูดไม่ออก ดูเหมือนว่าเมื่อกี้ี่เขาจะเพิ่งไปไกด์ดึงมาผิดที่เสียแล้ว แม้ว่ารูปร่างลักษณะของนาฬิกาสำหรับไกด์ของที่นี่จะเหมือนกับเรือนที่เคยใช้แทบทุกอย่าง แต่ดูเหมือนว่าโครงสร้างการใช้งานจะต่างจากที่คิดไว้

‘แล้วทำไมไม่เปิดสอนการใช้นาฬิกาละเนี่ย’

นั่นคงเป็นเพราะในเมืองหลวงมีผู้มีพลังพิเศษจำนวนมาก จึงไม่ค่อยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นเท่าไรหรอก

‘แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่มีฐานะอะไรต้องไปเจอกับเอสเปอร์ระดับ S อยู่ดีนั่นแหละ’

ในโลกของผู้มีพลังพิเศษ ทุกคนจะครอบครองสิ่งที่เรียกว่า ภาชนะ

ทั้งเอสเปอร์และไกด์ต่างก็มี 「ภาชนะ」 เป็นของตัวเอง ซึ่งภาชนะของแต่ละคนจะมีขนาดและระดับความแข็งแรงแตกต่างกันออกไป ส่วน 「น้ำ」 ที่บรรจุอยู่ในภาชนะก็มีความบริสุทธิ์ไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล

ยิ่งภาชนะมีขนาดใหญ่และพลังงานซึ่งเปรียบเสมือนกับน้ำมีความบริสุทธิ์มากเท่าไร ระดับก็จะยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง ไกด์ระดับต่ำจึงไม่สามารถรับมือกับเอสเปอร์ระดับสูงได้ เพราะความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยอาจทำให้ภาชนะแตกและประสิทธิภาพในการใช้งานพลังตกต่ำลง

นั่นเป็นเหตุผลว่า ทำไมถึงมีธรรมเนียมการไกด์ดิงให้ผู้อยู่ในระดับเดียวกันเท่านั้นเกิดขึ้น

‘หรือที่เมืองหลวงจะมีข้อยกเว้น?’

ยอนอิตัตสินใจเดินตามไปก่อนโดยไม่โต้แย้งอะไรเพิ่มเติม รู้ตัวอีกทีคิลินเนอร์คนนั้นก็พาเขาขึ้นมาถึงชั้น 7 แล้ว

อา.....

ไอพลักรุนแรงชวนให้พริ่นพริงอัดแน่นในบรรยากาศ
ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออกก็พุ่งเข้ามาจู่โจมประสาทสัมผัส
ในฉับพลันจนสมองแทบระเบิด คลื่นเนอร์ผู้นำทางรีบยกมือขึ้น
ปิดจมูกแล้วรีบร้อนกลับลงไปชั้นล่าง

มิน่าละ เธอถึงได้กดปุ่มปิดประตูลิฟต์เสียเร็วเชียว

ที่แท้พลังที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่านี้ กำลังอำปากแยก
เขี้ยวรอผู้มาเยือนอยู่แล้วนี่เอง

“ไม่ใช่เล่นๆ เลยแฮะ”

ภาพที่เห็นคือไกด์ 6 คนกำลังยืนต่อแถวรออยู่ตรง
บริเวณโถงทางเดิน สีหน้าของพวกเขาเผือดสีราวกับคนหายใจ
ไม่ออกเนื่องจากไอพลังหนักอึ้งที่ครอบคลุมโดยรอบ แต่การ
รอคิวกลับรวดเร็วกว่าที่คิด เนื่องจากไกด์แต่ละคนเข้าไปเพียง
แค่นี้ก็หนีที่ก็กลานออกมาในสภาพตายแหล่มีตายแหล่กัน
ทุกคน

ผ่านไปไม่ทันไร ด้านหลังของยอนอ็กีก็มีคนอื่นอีก 5 คน มาต่อแถวเพิ่มเสียแล้ว

“เชิญท่านต่อไปเลยคะ”

สถานการณ์ตอนนี้เป็นภาพที่ชวนให้ยอนอ็กีพิศวงในใจ แทนไม่อยากจะเชื่อสายตาเลยว่าไกด์กำลังต่อแถวกันยาวเป็นขบวน เพื่อทำการไกด์ดิงให้กับเอสเปอร์เพียงคนเดียว เป็นภาพที่หาดูไม่ได้จากศูนย์ต่างจังหวัดแน่นอน

ยอนอ็กียังไม่เคยมีประสบการณ์ไกด์ดิงเอสเปอร์ระดับ S มาก่อน เพราะที่ศูนย์โลบรัมจีไม่มีเอสเปอร์ระดับ S และถึงแม้จะมี ก็คงไม่ใช่ไกด์ที่อยู่แค่ระดับ B ราวกับเป็นสินค้าใช้แล้วทิ้งแบบนี้อยู่ดี

ใช่แล้ว ไกด์ทั้งหมดที่กำลังยืนรออยู่ตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับ 「สินค้าที่ใช้แล้วทิ้ง」 เลยสักชนิด

พวกเขามีค่าแค่บรรเทาอาการคลื่นของเอสเปอร์ระดับ S พอหมดประโยชน์แล้วก็เฉดหัวทิ้ง ความคิดพวกนี้วนเวียนอยู่ในหัวของเขาตลอด แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมไกด์ต้องได้รับการปฏิบัติแยๆ แบบนี้ด้วย

“อีกเดี๋ยวจะถึงคิวคุณแล้วนะครับ”

ดูจากการที่ไม่สะทกสะท้านอะไรกับไอพลังร้ายกาจพวกนี้แล้วยอนอื่ก็พอจะเดาได้ว่า คลินิกเนอร์ตรงหน้ามีระดับสูงพอตัว

อันที่จริงคลินิกเนอร์จัดอยู่ในกลุ่มของคนธรรมดาทั่วไปที่ไม่ได้มีพลังพิเศษ แต่เป็นคนธรรมดาที่สามารถสัมผัสถึงไอพลังงานได้ ดังนั้นคนทั่วไปที่มีประสาทสัมผัสไวเช่นนี้จึงมักจะถูกจ้างให้มาเป็นคลินิกเนอร์นั่นเอง

หลังจากที่คนก่อนหน้าเข้าไปได้ประมาณ 5 นาที ยอนอื่ก็เดินเข้าไปด้านในตามที่พนักงานแจ้งโดยไม่คิดอะไร

ห้องสำหรับ VIP ทั้งกว้างขวางและหรูหราตามคาดเตียงที่ตั้งอยู่ตรงกลางเป็นเตียงขนาดคิงไซส์ ภายในห้องมีเก้าอี้สำหรับนั่งรอตระเตรียมไว้ให้เรียบร้อย ช่วงเวลาที่กวาดสายตาไปรอบห้อง ยอนอื่ก็ต้องชะงักกึกกับฉากตรงหน้า

‘นี่มันอะไรกัน’

ผู้เข้ามาใหม่หนึ่งลงบนเก้าอี้สำหรับรอดด้วยสีหน้า
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

หัวใจที่เคยเต้นในจังหวะปกติเริ่มเร่งจังหวะขึ้นอย่าง
บ้าคลั่งกระทั่งได้ยินเสียงตึกตักอันไม่คุ้นเคยดังก้องอยู่ในหู
เขารู้สึกราวกับตัวเองได้ไปเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นเข้า เป็น
ความรู้สึกที่คล้ายคลึงกับการแอบดูหนังโป๊ในสมัยเด็กอะไร
ทำนองนั้นไม่มีผิด

“อึ๊บ อ่อก.....”

ไกด์ระดับ B ที่เคยต่อแถวอยู่ด้านหน้ายอนอีก่อนหน้า
เมื่อสักครู่นี้กำลังใช้ปากปรนเปรอให้กับเอสเปอร์ระดับ S
นามว่าแทฮาจิน ชายหนุ่มอยู่ในท่าทางกึ่งนั่งกึ่งนอนเอนหลังพิง
กับหัวเตียงอย่างอ่อนแรง ร่างกายอันปราศจากเสื้อผ้าปกปิด
ของเขาดูราวกับถูกสลักเสลาขึ้นด้วยกล้ำมเนื้อที่เรียงตัวเป็น
มัดๆ โดยมีศีรษะของไกด์ผู้นำสงสารคนนั้นขยับขึ้นลงและ
หายใจหอบสั้นอยู่ตรงระหว่างต้นขาที่ทั้งเรียวยาวและหนั้นแน่น

แทฮาจินจับศีรษะของไกด์คนนั้นให้เคลื่อนไหวไปตามใจ
ต้องการด้วยฝ่ามือที่มีขนาดใหญ่จนสามารถกุมทั้งหัวได้ด้วยมือ

เดียวเท่านั้นหลังมือใหญ่ปรากฏเส้นเลือดสีอมน้ำเงินปูดโปนขึ้น
อย่างน่าครันคร้าม ทุกครั้งที่ชายหนุ่มดึงศีรษะของไกด์ไป
ด้านหลัง ท่อนเนื้อตั้งตระหง่านของเขาก็จะโผล่มาให้เห็น
แฉกหนึ่งแล้วหายไปจากคลองสายตา ลำคอของไกด์คนนั้น
ปูดโปนเป็นรอยนูนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากการรุกรานอันป่าเถื่อน
ของผู้มีอำนาจสูงกว่า

‘บ้าไปแล้ว.....’

ยอนอึไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะต้องมาประสบกับเหตุการณ์
เช่นนี้ในชีวิต ถ้าให้ว่ากันตามจริง การไกด์ดิงมีพื้นฐานมาจก
การสัมผัสทางร่างกายอยู่แล้ว ดังนั้นการร่วมเพศทางปากหรือ
การมีเพศสัมพันธ์จึงถือว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไป เพราะถ้าหาก
เทียบกันในด้านประสิทธิภาพไม่มีสิ่งใดที่จะมีประสิทธิภาพ
ดีเยี่ยมไปกว่านี้อีกแล้ว

แต่การเปิดเผยกิจกรรมไ้ร่วมผ้าให้คนอื่นได้ชมอย่าง
อล่างฉ่างเช่นนี้ไม่มีทางเป็นเรื่องปกติไปได้ อย่างน้อยทางศูนย์ก็
ควรหาผ้ามาคลุมหรือจัดเตรียมมานบังสายตาไว้หน่อยก็ยังดี
แบบนี้มันเปิดเผยเกินไป เห็นชัดจนแทบจะกระแทกตาอยู่แล้ว

‘ไม่รู้จักอายุบ้างหรือไง?’

เมื่อโกด์คนนั้นดูท่าว่าจะทำการชำระล้างต่อไปไม่ไหวแล้ว เอสเปอร์แทฮาจिनก็กระซอกศีรษะของโกด์คนนั้นออกไปให้ห่างตัวอย่างไม่ไยดี

“แค้ก แฮ้ก แฮ้ก.....”

“ทำได้ดีมากครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยไร้อารมณ์ ถึงแม้ว่าจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว โกด์คนนั้นก็ยังคงขยับร่างกายไม่ได้ ตั้งใจคิด ร่างกายของเขาสั่นหวั่นขณะกอบโกยลมหายใจเข้าปอด ไบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด ดูแล้วคงถูกจุดพลังไปจนเกลี้ยงเป็นแน่

แทฮาจिनทอดสายตามองอีกฝ่ายอย่างเงิบเขีบบ ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“อยากทำต่อหรือ?”

“ปะ เปล่า.....! เปล่าครับ ไม่ครับ”

โกต์คนนั้นล้มลงกลางถนนจากเตียง สองเท้าวิ่งตรงไปที่ประตูในสภาพล้มลุกคลุกคลาน โดยไม่กล้าแม้แต่จะหยุดเช็ดน้ำลายที่ไหลย่อยลงมาถึงกางเกงด้วยซ้ำ

ในตอนนั้นเอง ยอนอีก็ปะติดปะต่อสถานการณ์ของเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกันจนได้

เขาเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าทำไมโกต์คนอื่น ๆ ถึงได้คลานออกมาจากห้องด้วยสีหน้าราวกับกำลังจะตายหลังจากทำการโกต์ดิงเสร็จ

ยอนอีหยุดความคิดไร้สาระไว้ตรงนั้นเมื่อแหฮาจินกวักมือเบา ๆ เป็นเชิงเรียกให้เขาเข้าไปใกล้ แต่ตัวเองไม่คิดจะหันหน้ามาทางนี้เลยด้วยซ้ำ ใบหน้าของชายหนุ่มที่เอนศีรชะพึงกับหัวเตียงมีร่องรอยความอ่อนเพลียเล็กน้อย

‘ทำไมพวกคนในเมืองหลวงถึงเป็นแบบนี้ทั้งหมด’

เป็นเพราะงานพวกเขายุ่งมากหนักหรือไง ผู้คนที่นี่จึงได้เร่งรีบกันจนน่าโมโห

ไอพลังอันรุนแรงของชายหนุ่มยังคงอยู่ แม้จะได้รับการ
ไถ่ดิงมาหลายคนแล้วก็ตาม พลังที่ไม่คุ้นเคยทำให้การ
คาดคะเนระดับมลพิษเป็นเรื่องไม่ง่ายเลย

“ฮู้ว”

ยอนออีถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะหลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้และ
เดินตรงไปหาเขา มือขวาเอื้อมหยิบผ้าห่มที่หล่นกองอยู่บนพื้น
ขึ้นมาคลุมบริเวณท่อนล่างของอีกฝ่าย ทำให้แก่นกายซึ่งเคย
ดิ่งตูดสายตาถูกบดบังเอาไว้ แต่ยังไม่วายแผลงฤทธิ์ด้วยการดัน
ผ้าห่มขึ้นเป็นกระโจมแทน

คิ้วข้างหนึ่งของแทฮาจินเลิกขึ้นเล็กน้อย ในที่สุดเอสเปอร์
หนุ่มก็เบนสายตาจากหน้าต่างหันมามองไถ่ผู้มาใหม่จนได้

ยอนออีไม่ปล่อยให้เสียเวลาให้เสียเปล่า เขาเริ่มลงมือทำงานโดย
แตะที่นาฬิกาของแทฮาจินทันที

ระดับมลพิษ 57 เปอร์เซนต์

‘ตอนแรกมันสูงขนาดไหนกันเนี่ย?’

ยอนอีตะลิ่งจนพูดไม่ออก เพราะแค่เท่าที่ตัวเองเห็น ไกด์ที่เข้าๆ ออกๆ ห้องนี้ก็มีจำนวนเกินเจ็ดคนเข้าไปแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่คงไม่พันต่องไกด์ดึงตัววิธีใช้ปากกันหมด แต่ถึงอย่างนั้นระดับมลพิษก็ยังสูงถึง 57 เปอร์เซนต์เนี่ยนะ

‘ระดับ S เป็นอย่างนี้หมดทุกคนหรือเปล่าเนี่ย’

เรื่องแบบนี้ใช้ว่าจะเป็นไปได้ เพราะถ้าหากพูดถึงความแข็งแกร่งของเอสเปอร์แล้ว แทฮาจินแทบจะเป็นผู้มีความสามารถที่ถูกเอ่ยถึงเป็นอันดับแรกเสมอ อีกทั้งระดับมลพิษที่ว่านี่ก็เป็นเพียงแค่ตัวเลขเท่านั้น บอกอะไรชัดเจนไม่ได้จริงๆ หรือ

ดังนั้น 「57 เปอร์เซนต์ของเอสเปอร์ระดับ B」 กับ 「57 เปอร์เซนต์ของเอสเปอร์ระดับ S」 จึงมีช่องว่างแห่งความแตกต่างอย่างมหาศาล ไม่ว่าจะในเชิงคุณภาพหรือในเชิงปริมาณก็ตาม

“อาการเจ็บปวดเป็นยังไงบ้างครับ?”

“ปวดหัวนิดๆ นะครับ”

ยอนอีครุ่นคิดอยู่สักพักหนึ่งว่า ตนเองจะต้องไถ่กู้ชายคนนี้อย่างไรดี?

แน่นอนว่าเขาคิดที่จะไถ่กู้แค่พอประมาณอย่างที่เคยทำเป็นประจำ แต่เมื่อหวนนึกถึงฉากการใช้ปากปรนเปรอให้แทฮาจินของไถ่กู้คนก่อนหน้าแล้ว หากทำไปแบบส่ง ๆ คงได้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอยขึ้นกับตัวเขาเองอย่างแน่นอน

ยอนอีไม่เคยมีแม้แต่เศษเสี้ยวความคิดที่จะทำการไถ่กู้ด้วยวิธีนั้นเลย ที่ซำร้ายยิ่งกว่าคือ ถ้าเป็นผู้ชายอวดดีคนนี้ได้แล้ว ต่อให้คุกเข่าอ้อนวอนแทบตายก็คงไม่ได้รับความเห็นใจ

ด้วยเหตุนั้น ยอนอีจึงตัดสินใจตรวจดูค่าความเข้ากันเสียก่อน ขณะที่รอผลก็ได้แต่อธิษฐานอยู่กับตัวเองซ้ำ ๆ

‘ขออ้อล่ะ ช่วยเกิน 70 เปอร์เซนต์ทีเถอะ.....!’

ยอนอีแนะนำพิก้าของตัวเองเข้ากับของอีกฝั่ง เสียงบี๊บ ดังขึ้นในจังหวะที่ความเครียดเริ่มถาโถม ค่าความเข้ากัน 81 เปอร์เซนต์ปรากฏหราขึ้นบนหน้าปัดนาฬิกา แม้แต่แทฮาจิน

ยังขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความแปลกใจหลังจากเห็นตัวเลขดังกล่าว

‘เฮ้อ.....โล่งอกไปที ไม่ได้เจอคนที่มีค่าความเข้ากันเกิน 80 มานานแล้ว แต่ทำไมต้องเกิดขึ้นกับไอ้หมอนี่ด้วย’

ยอนอีคิดเช่นนั้นพร้อมกับวางนิ้วชี้และนิ้วกลางบนข้อมือของอีกฝ่าย เป็นการสัมผัสอย่างแผ่วเบาที่เพียงแค่ขยับนิดเดียวก็น่าจะหลุดออกจากกันทันที

“จะเริ่มแล้วนะครับ”

“จะทำอย่างนี้หรือ”

เอสเปอร์หนุ่มพุดพุดวางจ้องมองนิ้วสองนิ้วซึ่งถูกวางอยู่บนข้อมือเขม็ง

ยอนอีคือไกด์ระดับ B0 อย่างเป็นทางการ จึงไม่แปลกที่เขาจะคิดว่าการสัมผัสเพียงแค่นี้ไม่น่าจะทำการไกด์ดึงอย่างมีประสิทธิภาพได้

นั่นฟังดูเหมือนเป็นประโยคคำถาม แต่ทว่าเสียงของชายหนุ่มกลับราบเรียบไม่มีสูงต่ำ โทนเสียงทุ้มเย็นเยียบปาน

ให้ชนลุกเมื่อแ่ววมากระทบหู ยอนอีซึ่งกำลังจะทำการไกดัดดึง เบนสายตาไปสบประสานกับคนป่วย ทั้งคู่จ้องกันอย่างไม่ลดละ จนเกิดเป็นตึกจ้องตาดานาดย่อม ๆ เพราะต่างฝ่ายต่างไม่มีใคร ยอมหลบสายตากันเลย

นอกจากจะไม่กลัวแล้ว สิทธิทั้งหมดในการเลือกว่าจะ ไกดัดดึงด้วยวิธีใดยังเป็นของไกดัดอีกด้วย พวกก่อนหน้านี้อาจจะ หวาดกลัวเมื่อเห็นระดับ S อยู่ต่อหน้า แต่ยอนอีไม่ใช่หมูในอวย ที่จะมาข่มเหงกันได้ง่าย ๆ

“ครับ”

“อยู่ระดับ B ไม่ใช่เหรอครับ”

“ถูกต้องครับ”

“อย่าทำให้เสียเวลากันทั้งคู่ดีกว่านะครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ ผ้าห่มที่ยอนอีนำมาคลุม ส่วนล่างไว้ถูกมัดออกจนร่วงลงไปกองอยู่กับพื้น

แก่นกายของชายหนุ่มยังคงตั้งชูชันดังเดิม แท่งเนื้อ สีคล้ำที่มีขนาดเกือบเท่าท่อนแขนปรากฏขึ้นในคลองตากว่าครึ่ง

ยอนอีชมวดคิ้วมุ่นและยกมือซ้ายขึ้นมาบังสายตาจาก
สิ่งที่น่าหวาดผวานั้น

“ครับ อย่าทำให้เสียเวลากันทั้งคู่ดีกว่า”

ที่แทฮาจินพูดก็มีส่วนถูก ยอนอียกมือข้างที่ยังว่าง
ไปแตะลงบนข้อมือหนาของแทฮาจินกระทั่งสัมผัสได้ถึงชีพจร
โดยปกติหากระดับมลพิษมากถึง 57 เปอร์เซนต์ ชีพจรน่าจะ
เต้นเร็วและอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่งไปแล้ว แต่คนตรงหน้าเขา
กลับสงบนิ่งอย่างมาก

ในที่สุดการไถ่ดิ่งก็เริ่มต้นขึ้นเสียที

ยอนอีฝืนใช้กำลังทะลวงเส้นทางใหม่ที่ไม่ได้เชื่อมต่อ
เอาไว้ เขามักจะสร้างเส้นทางใหม่ขึ้นมาเองเสมอ เพราะไม่ค่อย
ชอบไล่หาที่ละอันเท่าไหร่นัก

‘เท่านี้จะดูเหมือนระดับ B+ หรือยังนะ’

มวลพลังของแทฮาจินพุ่งทะยานเข้ามาด้านในอย่าง
รุนแรงทันทีที่สร้างเส้นทางสำเร็จ กระแสพลังที่ไหลผ่านเข้ามา
ทางฝ่ามือ นั้นรุนแรงกว่าที่คาดคิดเอาไว้ ยอนอีชะงักไปในที่แรก

แต่ต่อมาเขาก็ลอบยิ้มกับตัวเองเงิบ ๆ นี่แหละความสุขของคนที่ต้องใช้ชีวิตแบบอดทนอดกลั้นมานาน กระแสพลังของเอสเปอร์แทฮาจินน่าสนใจพอที่จะทำให้เขาลองเล่นด้วยสักครั้ง พอพยายามจะจับ มันก็สะบัดออก และถ้าพยายามจะจัดการ มันก็จะมุดหนีออกไป อย่างที่เขาว่า พลังก็มักจะมีอุปนิสัยคล้ายกันกับเจ้าของนั้นแหละ

และแล้วยอนอีย็ก็ใส่บังเหียนให้กับเจ้ากระแสพลังจอมพยศได้สำเร็จ แต่ในเมื่อต้องทำตัวเหมือนอยู่ระดับ B การไปขัดข้อกับมันจึงไม่มีประโยชน์ เพราะยังใงนี่ก็เป็นการต่อสู้ที่กำหนดให้เขาต้องแพ้อยู่แล้วแต่แรก

ดังนั้นยอนอีย็จึงจับพลังที่กำลังจะหนีไวมัน แล้วยัดลงไป ในภาชนะของตัวเอง เขารู้ตัวดีว่าภาชนะของตัวเองมีขนาดใหญ่ และแข็งแกร่งขนาดไหน ถึงแม้จะมองไม่เห็น แต่ความรู้อธิบายมาเช่นนั้น

ภาชนะคือสิ่งที่ผู้ซึ่งมีระดับสูงกว่าสามารถมองเห็นได้ ไม่มีใครสามารถแอบดูภาชนะของยอนอีย็ได้ทั้งนั้น มีหลายคนที่ยพยายามจะลองและยอนอีย็ก็รู้สึกได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครทำได้สำเร็จ

ชายตรงหน้าที่กำลังพยายามทำแบบนั้นก็เช่นกัน

ยอนอีรู้สึกได้เลยว่า แพฮาจินดีดตัวออกมาเพื่อแอบดู
ภาชนะของเขา

“นาย.....”

ดวงตาสีโกเมนของอีกฝ่ายเบิกโพลง แต่ยอนอีกลับไม่ได้
เดือดเนื้อร้อนใจอะไร เนื่องจากการแอบดูภาชนะคนอื่นเป็นการ
กระทำที่ไร้มารยาทและไม่สมควรทำเป็นอย่างยิ่ง

‘ถึงยังงั้นนายก็พูดมันออกมาไม่ได้อยู่แล้ว’

และต่อให้พูด ก็คงไม่มีใครเชื่ออยู่ดี

เป็นถึงเอสเปอร์ระดับ S แต่กลับอ่านภาชนะของไกด์
ระดับแค่ B ไม่ได้

‘ใครมันจะไปเชื่อ?’

ในตอนนั้นเอง ความสงสัยใคร่รู้ก็ผุดขึ้นในหัวของยอนอี

แพฮาจิน เอสเปอร์ผู้ได้ชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุด

คนแบบเขาจะครอบครองภานะแบบไหนอยู่กันนะ? ขนาดจะใหญ่และแข็งแกร่งแค่ไหน น้ำมีสีอะไร และความลึกประมาณไหนกัน

ถึงแม้ยอนอีจะถูกความอยากรู้อยากเห็นเข้าครอบงำ แต่สุดท้ายก็ต้องล้มเลิกความคิด เพราะทันทีที่เข้าไปใกล้คงจะถูกจับได้ แถมยังไม่คุ้มค่าที่จะเสี่ยงอีกด้วย

การไต่ดิ่งเป็นไปอย่างราบรื่น แม้ว่ากระแสพลังของอีกฝ่ายจะรุนแรงถึงขั้นอาจถูกกลืนกินได้หากพลาดไปแม้แต่นิดเดียว พลังที่ไหลออกมาจากตัวแทฮาจินถูกชำระล้างอย่างรวดเร็วภายในภานะของยอนอี ก่อนจะไหลกลับเข้าไปยังร่างของเขาเหมือนเดิม คล้ายกับการรับบริจาคเกล็ดเลือด

“โชคดีนะครับที่มีค่าความเข้ากันสูง”

ยอนอีเริ่มปูทางเพื่อหลอกล่อให้เขาเชื่อว่า ที่ผลลัพธ์ออกมาดีเป็นเพราะมีค่าความเข้ากันสูงล้วนๆ

เหลือบตาดูอีกที ค่ามลพิษก็ลดลงจาก 57 เปอร์เซนต์ เป็น 51 เปอร์เซนต์แล้ว ประมาณนี้ก็น่าจะเพียงพอต่อการ

พ้นจากข้อสงสัย และการปรนเปรออีกฝ่ายด้วยปากก็คงไม่
จำเป็นอีกต่อไป

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ยอนอีจึงผละมือออกจากข้อมือของ
เอสเปอร์หนุ่ม

“โอย เวียนหัวจังเลยครับ”

ยอนอีแกลังยกมือกุมหน้าผากทั้งที่จริงแล้วเขาสบายดี
สุดๆ แสร้งทำเป็นเดินโซเซอีกนิดจะได้ดูเนียน นี่เป็นท่าทาง
ที่เขาได้ลอกเลียนแบบมาจากไกด์คนอื่นๆ เวลาทำไกด์ดึงเสร็จ

การแสดงของเขาน่าจะเพียงพอแล้วสำหรับการตบตา
คนที่อยู่บนเตียง ร่างสูงโปร่งของไกด์หนุ่มจึงหันหลังกลับไป
ทางประตูอย่างย่ำใจ

ทันใดนั้นเอง

“ถอดหน้ากากออกครับ”

คำพูดที่ได้ยินเป็นประจำทำให้ยอนอีคิดว่าตัวเองหลุด
ไป เขาหันหลังกลับและสบประสานเข้ากับนัยน์ตาสีแดงกำกวม
อีกคนพอดี

“คุณยังโกต์ดิงไม่เสร็จเลยนี่ครับ”

แทฮาจินเอียงคอพร้อมกับกอดสายตาลงต่ำ ทั้งที่คนยื่นคือ ยอนอีแต่เอสเปอร์หนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้ากลับมีสายตาที่ทำให้คน ถูกมองกลายเป็นฝ่ายที่อยู่ต่ำกว่าตนเองได้อย่างน่าประหลาด

“ให้เป็นหน้าที่ของคนถัดไปได้เลยครับ ส่วนของผมขอ จบลงแค่นี้”

“ถอดหน้ากาก แล้วเดินมาหาผมครับ”

เขายืนท่อนแขนยาว ๆ มาทางยอนอีราวกับจะบอกให้ โกต์หนุ่มเข้ามาอยู่ในอ้อมแขนของตนซะ

ยอนอีจ้องมองดวงตาสีโกเมนของอีกฝ่ายหนึ่งก่อนจะตอบ ด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ดูเหมือนคุณจะฟังที่ผมพูดไม่รู้เรื่องนะครับ ผมเวียนหัว จนทำต่อไม่ไหวแล้วครับ ขอตัวก่อน”

ยอนอีหมุนตัวกลับเพื่อที่จะเดินออกไปจากห้องอีกครั้ง แต่คลื่นเนอร์ระดับสูงที่ยืนดูสถานการณ์อยู่ตรงหน้ากลับปิด ประตูใส่หน้าเขาดังครี๊ด

“.....?” คิดจะขังกันนั้นหรือ?

ปกติแล้ว ยอนอีไม่ใช่คนขวัญอ่อนอะไร แต่ทำไมวันนี้ถึงได้ขยันมีเรื่องมาให้ตกใจเยอะเหลือเกิน หลังจาก รู้ตัวว่ากำลังถูกขังไว้ในห้อง ยอนอีก็ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ และแค้นหัวเราะในลำคอ

คลื่นเนอร์คนนั้นคงไม่ได้ปิดประตูตามใจตัวเองหรอก แต่ไอ้ตัวร้ายด้านหลังเขา นี่แหละที่น่าจะเป็นคนส่งสายตาสั่งให้ปิด ยอนอีหันหลังกลับมาและยื่นพักขาข้างเดียวอย่างไม่สบายอารมณ์ ทว่า มันกลับดูตลกสำหรับอีกฝ่ายมากกว่า เมื่อมีการผสมผสานกันระหว่างหน้ากาก แว่นตา ทรงเหลี่ยม และหมวกสีดำบนตัวของไกด์คนนี้

“คุณจะบังคับให้ผมไกด์ดึงหรือครับ?”

“ผมบอกให้คุณทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ในฐานะไกด์ต่างหากครับ”

“แต่ผมทำหน้าที่ในส่วนของตัวเองเสร็จแล้วนะครับ”

“เรื่องนั้น ผมจะเป็นคนตัดสินเอง”

“ไกด์มีสิทธิในการเลือกที่จะไกด์ดึงด้วยวิธีไหนและทำให้ใคร กรุณาอย่าละเมิดสิทธิกันนะครับ”

“ตามกฎหมายไกด์มาตราที่ 2 วรรค 3 ไกด์ต้องรับผิดชอบการไกด์ดึงซึ่งเริ่มต้นขึ้นแล้วจนกระทั่งสิ้นสุดกฎหมายไกด์มาตราที่ 1 วรรค 4 ไกด์มีอิสระในการไกด์ดึงอย่างเต็มที่ แต่มีข้อยกเว้นตามกรณีดังกล่าว ข้อที่หนึ่ง กรณีที่เกิดภัยคุกคามระดับชาติ ยกตัวอย่างเช่น เอสเปอร์ระดับ S ตกอยู่ในภาวะอันตราย ข้อที่สอง.....”

แทฮาจินกอดอกท้องประมวลกฎหมายออกมาไม่หยุด

แน่นอนว่าเขาพาล้ามมาล้วนเป็นสิ่งที่ยอนอีรู้ดีอยู่แล้วทั้งหมด แต่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้มาเผชิญหน้ากับเอสเปอร์ระดับ S ที่ตรงกับข้อยกเว้นพอดีแบบนี้

เพราะแบบนี้เอง หมอนี้ถึงได้ปราชัยว่าเขาไม่ยอมทำหน้าที่อย่างสุดความสามารถ

“ถ้าอย่างนั้น ผมต้องไกด์ดึงจนกว่าจะถูกห้ามออกไปถึงจะเรียกได้ว่าทำเต็มที่อย่างนั้นหรือครับ?”

“อย่างน้อยก็ไม่ควรแก้งทำเป็นเวียนหัวนี่ครับ”

การแสดงของเขาห่วยขนาดนั้นเชียวหรือ

อาจเป็นเพราะเขาไม่เคยแก้งทำเป็นเวียนหัวมาก่อน
ก็เลยทำได้ไม่เนียนเท่าไร่ ถึงใจจริงจะไม่ได้ตั้งใจแสดงแต่แรก
แล้วก็เถอะ ยอนอีคิดพลางใช้ลิ้นดูดันที่ฟันกรามอย่างครุ่นคิด

‘ทำยังไงดี’

ถ้าปฏิเสธและชิงหนีไป ก็มีโอกาสสูงที่จะได้ปวดหัว
กว่าเดิมถ้าดูจากนิสัยกัดไม่ปล่อยของชายตรงหน้า บอกตาม
ตรงว่าไม่กลัวถูกฟ้อง แต่กลัวว่าจะถูกกลั่นแกล้งด้วยวิธีการ
แปลกๆ หลังจากนั้นมากกว่า

เหมือนกับที่หัวหน้าศูนย์เก่าทำยังไงล่ะ

ความช่วยพุ่งเข้าเล่นงานแบบไม่ให้ตั้งตัว ถ้าไกด์ดึง
โดยการจับชีพจรอีกรอบก็จะดูเก่งกาจมากเกินไปสำหรับไกด์
ระดับ B แต่หัวเด็ดตีนขาดยังไงยอนอีก็ไม่มีทางยอมไกด์ดึง
โดยการอมของหมอนั้นโดยเด็ดขาด

ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่มีทางเลือกอื่น นอกเสียจากต้องยอม
ไถ่ดีดิงผ่านทาง การสัมผัสร่างกายแบบพอประมาณ เพื่อเป็น
ข้ออ้างในการผล่ออกไปหลังจากทำให้เขาพึงพอใจได้แล้ว

ยอนอีทำหน้าที่นี้ด้วยความอดทนระชากรหน้ากากอนามัย
ที่สวมอยู่ ออก ไม่อยากจะทำเลยว่าจะมีวันที่เขาต้องเปิดเผย
ใบหน้าในศูนย์ที่ทำงานด้วยมือของตัวเองแบบนี้ ปกติเขาถึงกับ
ลงทุนกินข้าวในห้องคนเดียวเป็นประจำเพื่อที่จะได้ไม่ต้องถอด
หน้ากากออกให้ใครได้เห็นด้วยซ้ำ แต่แล้วภนิธานของเขากลับ
ถูกทำลายลงอย่างง่ายดายเพราะไอ้จอมตื้อนี่คนเดียว

“ต้องทำให้ลดลงเหลือก็เปอร์เซ็นต์ครึ่ง คุณถึงจะปล่อย
ผมไป”

เขาจ้องหน้ายอนอีเขม็งอยู่ดีใจหนึ่ง

“คุณทำให้มันลดลงเหลือตามที่ต้องการได้ด้วยหรือ?”

“ทำได้ก็บ้าแล้วครับ คุณจะมาคาดหวังอะไรกับไถ่ดีดิงระดับ
B กันล่ะ”

ยอนอีเร่งเร้าเพื่อให้เขาระบุตัวเลขที่น่าจะเหมาะสมกับระดับ B ที่สุดออกมาด้วยตัวเอง เอสเปอร์กลอกตาไปมาราวกับครุ่นคิดสักพักหนึ่ง

“40 เปอร์เซนต์”

ทันทีที่ได้ยินคำตอบยอนอีก็หลุดหัวเราะออกมาอย่างเสียดสี ตอนนี้อ่ามลพิษของอีกฝ่ายมีอยู่ตั้ง 51 เปอร์เซนต์ แต่กลับบอกให้ไกด์ดึงจนกว่าจะเหลือ 40 เปอร์เซนต์ แกมไกด์คนนั้นยังเป็นแค่ไกด์ระดับ B อีก

“ประสาทวะ”

โ๊ะะ เผลอหลุดปากพูดออกไปซะแล้ว

ยอนอีเริ่มจะอารมณ์เสียได้ที่ กับคนแบบนี้ฝืนคุยไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เมื่อคิดได้เช่นนั้น ชายหนุ่มก็ถอดหมวกออกและขยี้เส้นผมสีน้ำตาลของตัวเองด้วยความหงุดหงิด เจ้าของร่างสูงโปร่งเดินตรงดิ่งไปหาแทฮาจินและแนบริมฝีปากเข้ากับส่วนเดียวกันของอีกฝ่ายอย่างปราศจากความลังเล

ริมฝีปากอ่อนนุ่มสัมผัสกันอย่างแข็งทื่อไม่เป็นธรรมชาติ

เอสเปอร์ห่มเกร็งตัวด้วยความตกตะลึง คิ้วหนา
ขมวดมุ่นจนเกิดรอยยับย่น เพราะไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะกล้า
รุกใส่เขาก่อนแบบนี้

‘แล้วคิดว่าฉันอยากทำนักหรือไงเล่า’

ยอนอีก็ตรึมฝีปากกลางของเอสเปอร์ห่มอย่างไม่ยังแรง
กระทั่งกลีบปากห่มปริแตกจนได้รสคาวเลือดจาง ๆ แต่
ถึงกระนั้น การไถ่ดีดก็เป็นไปอย่างราบรื่นยิ่งกว่าก่อนหน้านี้
เสียอีก

คนใจกล้าสอดแทรกเรียวลิ้นเข้าไปคล้ำคลึงในโพรงปาก
ของเอสเปอร์ห่มอย่างไม่รอช้า อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายเพิ่ง
สูบบุหรี่จึงได้สขมฝาดปนหวานของบุหรี่จาง ๆ ในขณะที่กำลัง
ตวัดเกี่ยวโรมรันกันอยู่นั้น ยอนอีก็ดูดพลังของเขาเข้าไปอย่าง
รุนแรง

การจูบนี้แหละคือหนึ่งในวิธีที่ได้ผลดีและง่ายที่สุด
บางที่การจูบอาจจะมีประสิทธิภาพดีกว่าการปนเปอร์ด้วยปาก
เสียด้วยซ้ำ

ขณะนี้ทั่วทั้งห้อง 702 เต็มไปด้วยเสียงเฉอะแฉะที่ตั้ง
ออกมาจากริมฝีปากของทั้งคู่ ดูเหมือนว่าแทฮาจินจะถูกมัดมัด
ด้วยความรู้สึกที่ถูกชำระล้าง จึงเปลี่ยนจากฝ่ายถูกกระทำ
มาเป็นฝ่ายรุกโดยคว้าหมัดเข้าที่ต้นคอของยอนฮีแทน

ฝ่ายคนถูกรุกคืบได้แต่ขมวดคิ้วมุ่น เพราะแทฮาจินกำลัง
ตะโถมจู่โจมกับจะกลืนเขาเข้าไปก็มิปาน

“ฮึบ.....!”

บ๊าบ บ๊าบ!

แผ่นอกหนาถูกทุบจนเกิดเสียงเพื่อเรียกสติ แต่ทว่า
แทฮาจินกลับเพิ่มดีกรีความร้อนแรงให้กับจู่โจมยิ่งกว่าเดิม เขา
วางมือบนไหล่ของยอนฮีและออกแรงกดลง จนกระทั่งร่างสูง
โปรงทรุดนั่งลงบนเตียงโดยไม่ตั้งใจ

แทฮาจินเอียงศีรษะเพื่อปรับองศาจู่โจมและสอดลิ้นเข้ามา
ลึกกว่าเก่า ในขณะที่เดียวกัน มือใหญ่ก็เลื่อนขึ้นมากุมแก้มและ
ไบหูขานวลไว้ แต่ดูท่าแว่นตาทรงเหลี่ยมที่ไม่มีเลนส์ของยอนฮี
จะกวนใจเอสเปอร์หนุ่มเข้า เขาจึงพยายามถอดมันออกด้วย
ความรำคาญ

ยอนอีสะดุ้งเฮือกแล้วผลึกแหฮาจินออกด้วยแรงทั้งหมด
ที่มี ริมฝีปากของอีกฝ่ายผละออกไปอย่างง่ายดายไร้การขัดขืน

“แฮ่ก แฮ่ก.....”

โกด์ผู้ถูกเอาเปรียบมีสีหน้าบูดบึ้งขณะใช้แขนเสื้อ
ปาดเช็ดริมฝีปากขึ้นแฉะอย่างลวกๆ ก่อนจะจัดแว่นที่เอียง
กระเท่เร่ให้เข้ารูปเข้ารอยโดยมีสายตาของอีกฝ่ายจ้องมองเขา
อย่างไม่วางตา

“ทำอะไรรองคุณ? มาถอดแว่นคนอื่นทำไม”

“แล้วคุณจะใส่ทำไม มันไม่มีเลนส์ด้วยซ้ำ”

“ไม่ใช่เรื่องของคุณครับ”

ยอนอีพยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ หลังจากเบือน
หน้าหนีจากสายตาของแหฮาจินแล้ว เขาก็ตะตะที่นาฬิกาอีกฝ่าย
เพื่อเช็กค่ามลพิษปัจจุบัน

44 เปอร์เซนต์

บัดซบ.....ขาดไปอีกตั้ง 4 เปอร์เซนต์

ระหว่างทำการไถ่ดีดิง หมอนั้นรักเขามากเกินไปจน
หายใจหายใจแทบไม่ทัน ถึงจะเห็นว่าเปอร์เซ็นต์ยังไม่ถึงตามที่
ชายหนุ่มตกลงเอาไว้ แต่ยอนอีก็ไม่ได้คิดจะจับกับอีกฝ่ายต่อ เขา
ตั้งใจทำอย่างเต็มที่ที่สุดในรอบ 4 ปีที่ผ่านมาแล้ว มีขอขานวล
สวมหน้ากากอนามัยและหมวกกลับเข้าไปอย่างเต็มที่ ในขณะที่
แทฮาจินจับตาดูทุกการกระทำของเขาอยู่เงียบ ๆ

“จะฟ้องหรือจะบังคับให้ลาออกก็เชิญตามสบายเลยครับ
แต่ถ้าเป็นไปได้ ก็ช่วยทำแบบหลังจะดีกว่า เพราะผมซีเกียจ
ไปขึ้นโรงขึ้นศาล”

ยอนอีพูดด้วยน้ำเสียงแห้งแล้งไร้อารมณ์ ก่อนจะสะบัด
คอไปมาเพื่อคลายความเมื่อยล้าที่เกิดขึ้นพร้อมกับเปิดประตู
ออกไป

ด้านนอกห้องมีไถ่ดีดิงที่กำลังต่อแถวรอเข้าห้องเป็นสิบคน
เข้าไปแล้วทุกคนกวาดมองยอนอีตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยสายตา
พินิจพิจารณาโดยพร้อมเพรียงกัน ความอึดจรรยาใจฉายชัด
ในแววตาของพวกเขา เมื่อเห็นว่ายอนอีเดินออกมาด้วยสภาพ
เหมือนคนปกตืออย่างเหลือเชื่อ

‘กล้าดียังไงมาปิดประตูขงัน?’

เขาไม่ลืมที่จะมองค้อนคลีนเนอร์ชายคู่กรณีตรงหน้า ประตูและเดินผล่อออกมาจากตรงนั้น

คลีนเนอร์จ้องมองแผ่นหลังของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งไปจนลับสายตา ก่อนจะเคาะประตูห้อง 702 และเดินเข้าไป

เอสเปอร์แทฮาจินกำลังนั่งพิงหัวเตียง ชายหนุ่มคลีนริมฝีปากตัวเองโดยมีรอยยิ้มลึกลับปรากฏชัดบนใบหน้า นับเป็นเป็นภาพที่ไม่คุ้นตาเอาเสียเลยสำหรับคลีนเนอร์อย่างเขา

ไกด์ระดับ B คนนั้นเข้ามาอยู่ในพื้นที่ของเอสเปอร์แทฮาจินนานกว่า 30 นาที

ระยะเวลาขนาดนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากมาก เพราะปกติแล้วมักจะถูกล้อออกภายใน 1 นาทีหรืออย่างเก่งหน่อยก็แค่ประมาณ 5 นาทีเท่านั้น

“แสดงว่าค่าความเข้ากันของพวกคุณคงจะสูงสินะครับ”

นั่นคือเหตุผลเดียวที่พอจะคาดเดาได้

หลังจากได้ยินเช่นนั้น แทฮาจินก็จมดิ่งสู่ห้วงความคิด ในอดีตหนึ่ง ความคิดมากมายผุดขึ้นในหัว ทว่าสิ่งที่ฝังลึก ในความทรงจำของเขามากที่สุดคือใบหน้าของคนี่เรียกตัวเอง ว่าไกด์ระดับ B

ตอนแรกก็สงสัยอยู่ว่าทำไมไกด์คนนั้นถึงต้องใส่ทั้ง หน้ากากอนามัย หมวก และแว่นตาครบชุดเสียขนาดนั้น แต่เมื่อ ใบหน้าของเขาปรากฏต่อสายตา แทฮาจินก็เข้าใจถึงเหตุผลที่ อีกฝ่ายต้องปิดหน้าปิดตาไว้ทันที

โดยปกติแล้วแทฮาจินเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจรูปร่าง หน้าตาของคนอื่นเท่าไรนัก

ดังคำเรียกที่ว่า *สายเลือดผู้ได้รับพรจากพระเจ้า* ยิ่งเป็น ผู้มีพลังพิเศษระดับสูงเท่าไร รูปร่างหน้าตาก็จะยิ่งโดดเด่นขึ้น ตามไปด้วยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เองบุคคลระดับสูงที่แทฮาจินพบ ในแต่ละวันจึงล้นแล้วแต่มีรูปลักษณ์ยอดเยี่ยมกันทั้งสิ้น

แต่ไกด์คนนั้น.....

เขาตั้งดูตาสายตาของแทฮาจินได้อย่างน่าประหลาด นับตั้งแต่วันที่ที่หน้ากากถูกปลดเปลื้อง ดวงหน้าขาวใสและ

เครื่องหน้าคมชัดปรากฏออกมาให้เห็นหลังจากที่หมวกถูกถอดออก ที่มจริง ๆ ที่คิดว่าใบหน้าอย่างนั้นจะสามารถปกปิดได้ด้วยแว่นตาเพียงแค่อันหนึ่งอันได้

แต่ดูจากที่เขาสวมทั้งหน้ากากทั้งหมวกแล้ว ก็พอจะดูออกว่าอีกฝ่ายต้องใช้ความพยายามมากขนาดไหน

ทันทีที่แว่นตาเผยอขึ้นไปกว่าครึ่งหนึ่งในระหว่างที่พวกเขาจู่กัน แทฮาจินก็ต้องกำหมัดแน่นอย่างขมกลืน เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเกิดความต้องการหลังจากเห็นใบหน้าของใครบางคน

“เฮอะ”

พอนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ แทฮาจินก็พ่นลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด

ช่างเรื่องหน้าตาไปก่อน

ไกด์คนนั้นมีพิรุณแปลก ๆ อยู่หลายอย่าง เอสเปอร์ระดับ S อย่างแทฮาจินคนนี้ก็ไม่สามารถอ่านภาษาชะของคนอื่นได้

สาบานได้เลยว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาต้องประสบความน่าอัศจรรย์
เช่นนี้

แม้แต่ระดับ S ด้วยกันเอง การดูภาชนะของคนอื่นก็ยัง
เป็นเรื่องง่าย เพราะเขายังไม่เคยพบใครที่มีระดับสูงกว่าตัวเอง
เลย

ยิ่งไปกว่านั้น สายตาของไกด์ผู้นำสงสัยยังเปลี่ยนไป
เล็กน้อย ในตอนที่มหาจินพยายามจะดูภาชนะของเขาก็ด้วย

ราวกับกำลังยิ้มเยาะอย่างไรอย่างนั้น

มันเป็นเรื่องยากพอสมควรที่จะรู้สึกตัวที่กำลังถูกแอบดู
ภาชนะ เนื่องจากเจ้าตัวต้องคอยมองหาสายตาที่แอบซ่อนอยู่
ดังนั้นการที่ไกด์ระดับ B รับรู้ได้ถึงการบุกรุกของแขกผู้มาเยือน
ที่ไม่ได้รับเชิญจึงเป็นเรื่องยากจะอธิบายได้

“คิดว่าจะยังไงครับ”

“เรื่องอะไรครับ?”

“หมายถึงไกด์คนนั้นนะ”

“.....ก็พอใช้ได้ แต่ดูเหวี่ยงไปหน่อยครับ”

“81 เปอร์เซ็นต์เลยนะครับ”

ดวงตาของคลีนเนอร์หนุ่มค่อยๆ เบิกโพลงขึ้น ไกด์ระดับ B กับเอสเปอร์ระดับ S สามารถมีค่าความเข้ากันสูงขนาดนั้นได้ด้วยหรือนี่?

ไม่ว่าทิศทางและความทนทานจะเข้ากันมากเพียงใด แต่หากภาชนะมีความแตกต่างกันมาก ค่าความเข้ากันก็จะลดลงอย่างมหาศาล แต่นี่เป็นตัวเลขที่สูงกว่าที่คิดไว้อยู่มากโขทีเดียว

“หมายถึงค่าความเข้ากันหรือครับ?”

“ครับ”

“อ้อ มีน่าล่ะ.....เพราะอย่างนั้นถึงได้อยู่นานเป็นพิเศษสินะครับการไกด์ดึงเป็นยังไงบ้างครับ?”

เป็นยังไงนั่นหรือ

แทฮาจินคลียิ้มขณะครุ่นคิดถึงคำตอบของคำถามเมื่อครู่

81 เปอร์เซนต์นับว่าเป็นค่าความเข้ากันที่สูงทีเดียว
อย่างไรก็ตามค่าความเข้ากันไม่สามารถอยู่เหนือขอบเขตของ
ระดับได้อยู่ดี เพราะค่าความเข้ากัน แท้จริงแล้วคือประสิทธิภาพ
การใช้พลังต่อผู้ที่มีระดับเดียวกันเท่านั้นเอง

แต่หมอนั้นกลับสามารถทำให้ระดับมลพิษลดลงจาก 57
เปอร์เซนต์เหลือ 51 เปอร์เซนต์ได้ด้วยการจับชีพจรล้วน ๆ
มิหนำซ้ำ ระหว่างทำงานยังพยายามจะควบคุมพลังของเขา
ตามใจชอบอีก ในตอนนั้นแหฮาจินรู้สึกหัวเสียจนแทบจะฝืน
ทวนกระแสพลังเพื่อสลัดตัวเองให้พ้นจากการควบคุมของไกด์
คนนั้น

ถ้าทำแบบนี้จริง ๆ พี่นสีขาวในห้องนี้ คงเป็นไปด้วย
กองเลือดที่ไกด์อาเจียนออกมาไปแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น จุมพิตที่ได้รับในระยะเวลานั้น ๆ ยัง
สามารถทำให้ระดับมลพิษลดลงจาก 51 เปอร์เซนต์จนเหลือ
44 เปอร์เซนต์โดยที่การไกด์ดึงของเขาก็ไม่มีสะดุดลงเลย
แม้แต่นิดเดียว ถึงแม้ว่าแหฮาจินจะพยายามรุกเข้าไปเพื่อ
ขัดขวางก็ตาม

ที่บอกว่าถึง 40 เปอร์เซ็นต์จะปล่อยไป นั้นเป็นตัวเลขที่
เขาใจบอกออกไปเพราะรู้อยู่เต็มอกว่าเป็นไปไม่ได้

หมอนั้นหัวแข็งเกินไปเมื่อเทียบกับไกด์ระดับ B ด้วย
กันเอง เขาไม่แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจที่จะช่วยรักษาเอสเปอร์
เลยแม้แต่หน่อย เหมือนกับคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่า 「ต้องทำยังไงจึง
จะหลุดพ้นออกจากสถานการณ์นี้ได้」 เท่านั้น

เมืองหลวงเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง
อยู่ทุกชั่วขณะ ทัศนคติเช่นนั้นก็คงเป็นไปได้แค่กิ่งไม้ที่รวันหัก
เท่านั้น คิดแล้วฮาจินก็อยากทำลายความอวดดีนั้นให้สิ้นซาก
เสียจริง

“ให้พาไกด์คนอื่นเข้ามาเลยไหมครับ?”

“ไม่เป็นไรครับ”

“แต่ว่า คำมัน.....”

“44 เปอร์เซ็นต์” คลีนเนอร์นั่งอิงไปพักหนึ่ง ก่อนจะ
ตัดสินใจถามซ้ำอีกรอบเผื่อจะฟังผิดไป

“ว่าไงนะครับ?”

“แค่นี้ก็พอแล้วครับ”

แทฮาจินพูดเช่นนั้นขณะขยับตัวอย่างมีชีวิตชีวา แต่สีหน้าของเขากลับบึ้งตึงราวกับเม็ดเลือดขาวที่พบเจอสิ่งแปลกปลอมน่ารำคาญ

‘หมอนั้นกำลังปิดบังอะไรไว้กันแน่?’

ฮาจินครุ่นคิดในใจ

เขาจะต้องรู้ให้ได้ ไม่ว่าจะมันเป็นอะไรก็ตาม

หลังจากเมินเฉยต่อจองอูซอลผู้เป็นรุมเมตของตัวเองมาตลอดหลายวัน ในที่สุดอีกฝ่ายก็ล้มเลิกที่จะชวนเสวนาต่อปากต่อคำ ไม่รู้เพราะเขาเป็นไกด์ระดับ A หรือเปล่า ถึงได้เข้าใจสารที่ยอนอีต้องการจะสื่อได้เร็วทีเดียว

ยอนอีเดินอย่างสบายใจเฉิบหลังไกด์ดึงช่วงเข้าเสร็จเรียบร้อยเขาส่งอเมริกาโนเย็นและสตรอว์เบอร์รี่ลาเต้ที่คาเฟ่

แฟรนไชส์ขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับศูนย์ ก่อนเลือกที่นั่ง
ในหลับเพื่อไม่ให้เป็นที่สะดุดตาคน

“ยอนฮี!”

หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งราตรงมาที่โต๊ะด้วยความดีใจตั้งแต่
เห็นเขาจากทางเข้าคาเฟ่ เธอสวมเสื้อคอเต่าสีดำ และเมื่อมาถึง
เธอก็คว้าคอของยอนฮีที่นั่งอยู่เข้ามากอดหมัดทันที

“ไม่ได้เจอกันตั้งนานแน่ะ นี่จะย้ายมาอยู่เมืองหลวงยาว
เลยใช่หรือเปล่า?”

“อียบิน ฉันหายใจไม่ออก”

“โธ๊ะ โทษที ฉันดีใจไปหน่อย.....” แก้มของอียบิน
ปรากฏสีแดงจางๆ ขณะที่ปล่อยยอนฮีออกจากอ้อมกอด เธอนั่ง
ลงตรงที่นั่งฝั่งตรงข้ามและหยิบแก้วสตอร์วเบอร์รี่ลาเต้ขึ้นมาดื่ม
อย่างเป็นธรรมชาติราวกับรู้อยู่แล้วว่าเครื่องดื่มแก้วนี้เป็นของเธอ

“หัวหน้าศูนย์คนนั้นหัวแหลมชะมัด เขารู้ได้ยังไงเห็นว่า
นายเกลียดเมืองหลวงเข้าไส้”

เรื่องนี้คงจะตลกสำหรับเธอ หญิงสาวถึงได้หัวเราะคิกคักออกมา ในขณะที่ยอนฮีทำเพียงแค่เคี้ยวน้ำแข็งเสียงดังกร่ำม ๆ พลางหันหน้าออกไปมองนอกหน้าต่าง

“ไม่รู้สิ เขาคงมีพรสวรรค์ในการมองคนละมั้ง”

“ฉันรู้ว่าสำหรับนายมันคงเป็นเรื่องแย่ แต่ฉันดีใจมากเลยนะ ลำพังแค่เจอกันเดือนละครึ่งยังยากเลย แถมนายยังต้องเป็นฝ่ายมาหาฉันที่นี่ทุกรอบด้วย”

“เรื่องนั้นไม่เห็นเป็นไรเลย ฉันมีธุระต้องทำในเมือง อยู่แล้วก็เลยถือโอกาสแวะหาเธอด้วย ยังไงแฟนเก่าฉันก็เป็นสาวในเมืองนะนะ”

“อ้อ จริงด้วยเนอะ เธอเป็นคนธรรมดาใช่ไหม?”

“อืม”

“เลิกกันมาได้ครึ่งปีแล้วนี่?”

“งั้นเหรอ.....ไม่รู้สิ ฉันจำไม่ได้แล้ว”

คราวนี้ยอนอีละริมฝีปากออกจากหลอดและจิบเครื่องดื่มจากแก้วโดยตรง สายตาของเขาพินิจพิจารณาใบหน้าของอียบินอย่างเงียบๆ ก่อนจะยิงคำถาม

“เธอยังคบกับไอ้ขยะนั่นอยู่อีกหรือ?”

เขาทำคางกับโຕ้ะอย่างไม่แยแส ขณะที่คนถูกถามจี้จุดได้แต่หัวเราะแห้งๆ อย่างตะขิดตะขวง

“โหย.....แรงไปไหม ขยะอะไรกัน เขาเป็นคนดีจริงๆ นะ”

“เชื่อก็บ้าแล้ว”

“บอกว่าจริงใจเล่า รอบก่อนที่ติดต่อก็ไม่ได้ ฉันแค่เข้าใจผิดไปเองเขาแค่ลี้มซาร์จแบตโทรศัพท์เฉยๆ”

“ก็เลยแอบไปตี้มเหล่ากับผู้หญิงคนอื่นงั้นสิ”

“อ้อ เรื่องนั้นหรือ? เห็นว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องนะ ฉันคิดมากไปเองล้วนๆ เลย”

หญิงสาวหัวเราะเจื่อนระหว่างพยายามแก้ตัวแทน
แฟนหนุ่มของตนจนสีข้างแทบถลอก

ยอนอีสายหน้าไปมาอย่างระอา อียบินเป็นทั้งเพื่อน
เพียงคนเดียวของเขาและเธอยังเป็นคนสำคัญของเข่อีกด้วย
น่าเสียดายที่อียบินดูผู้ชายไม่เป็นเอาเสียเลย ทั้งที่มีคนขออย่างเขา
เป็นเพื่อนสนิทแท้ๆ แต่ทำไมผู้ชายที่เข้ามาข้องแวะกับเธอ
ถึงได้มีแต่พวกขยะเปียกทั้งนั้น

สงสัยเธอจะเป็นนักสะสมขยะ

“จะคบกับใครก็คบไปเถอะ แต่อย่าผูกพันจนเกินไป
เดี๋ยวเจ็บแล้วจะมานั่งร้องห่มร้องไห้ทีหลัง”

“นายเนี่ยจริง ๆ เลยนะ.....คนเลิกกับแฟนที่ไหนเขา
ไม่ร้องไห้กันบ้างล่ะ นายนั้นแหละที่ต้องปรับปรุงตัว รู้ไหมว่ามี
สาวกี่คนแล้วที่ต้องใจสลายเพราะนาย? เอาเท่าที่ฉันเห็นก็...
ไหนนับดูซิ.....”

อียบินหุบนิ้วลงทีละนิ้วเพื่อนับจำนวน ก่อนที่จะยอมแพ้
ไปเพราะเยอะจนนับด้วยนิ้วไม่พอ ยอนอีมองอาการยกไหล่ของ
เพื่อนสาวคนสนิทแล้วหัวเราะเบาๆ

“ได้อยู่ศูนย์เดียวกันแล้วแท้ๆ ทำไมยังเจอหน้ายากเย็นเหมือนเดิมล่ะเนี่ย”

อย่างที่เธอพูด ศูนย์ป้องกันภัยพิบัติของเมืองหลวงเป็นที่เลื่องลือด้านขนาดซึ่งใหญ่โตระดับโลก แน่หนอนว่าสวัสดิการของพนักงานนั้นยอดเยี่ยมอยู่แล้ว แต่เนื่องจากพื้นที่อันใหญ่โตมโหฬารนี้แหละที่ทำให้การพบเจอคนรู้จักเป็นเรื่องยาก เขาลองเดินสำรวจในศูนย์อยู่หลายวันเพื่อว่าจะเจออียิบินบ้าง แต่สุดท้ายก็ต้องกลับไปที่พักโดยไม่ได้อะไรเลย

“นายอยู่หอ 6 ไร่ไหม? ฉันอยู่หอ 2 คนละฟากกันเลยแฮะ”

“ใช่ แต่จะว่าไป เธอบอกว่ามีไกด์ที่เริ่มสนิทกันแล้วนี่เป็นยังไงบ้างล่ะ?”

“อืม.....”

อียิบินใช้หลอดคนเครื่องดื่มสีชมพูในแก้วไปมา เธอเหลือบมองขึ้นด้านบนเล็กน้อยพลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“ชื่อจุมมีฮุน อีม เป็นคนแต่งตัวเก่งแล้วก็หล่อมาก ดูแบบว่า เซ็กซี่นิดๆ นะ.....ส่วนเรื่องนิสัย...อ้อ จริงสิ เขาเป็นไกด์ระดับ A ด้วยแหละ ทำทางน่าจะเก่งพอตัว”

“คุณสมบัติเกินเพื่อนเชียวนะ”

“อีม เขาดีกับฉันมาก มีหลายอย่างเลยที่ฉันอยากเรียนรู้จากเขา”

แค่ได้มองภาพที่อียบินกำลังป้องปากหัวเราะ ยอนอื่ก็รู้สึกราวกับตัวเองได้รับการเยียวยา ช่วงเวลานี้เปรียบได้ตั้งโอเอซิสสำหรับยอนอื่อียบินเป็นแสงสว่างท่ามกลางชีวิตประจำวันอันยุ่งเหยิงและผู้คนที่ไม่ค่อยเคยเธอทั้งสดใสอ่อนโยน ให้ความสำคัญกับเขา ทุกคำพูดและการกระทำของเธอเต็มไปด้วยความจริงใจเสมอมาไม่เคยเปลี่ยน

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมอียบินจึงเป็นคนสำคัญสำหรับยอนอื่

ยิ่งไปกว่านั้น ยอนอื่ในวัยเด็กยังติดหีนึ้บุญคุณอย่างใหญ่หลวงต่อครอบครัวของอียบินอีกด้วย เป็นหีนึ้บุญคุณที่ต่อให้ชาติชั่วตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ก็คงยังไม่พอด้วยซ้ำ

ในขณะที่กำลังหวนนึกถึงความหลังอันชวนให้รู้สึก
ซาบซึ้งอยู่นั้น จู่ๆ อียิบินก็หดตัวลงอย่างมีพิรุณและเอ่ยถามเสียง
เบา

“คือว่านะ.....การที่นายได้มาเมืองหลวงครั้งนี้มัน.....”

อียิบินมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น หญิงสาวแสดงท่าทีอีกอัก
ไม่กล้าถาม แต่แล้วยอนอิกก็แยงสตรอว์เบอร์รี่ลาเต้ของเธอมาดื่ม
หนึ่งอีก

“แน่ใจนะว่าไม่ใช่ฝีมือพ่อนาย?” อียิบินพูดเสริมต่อ

“คือ.....ฉันว่ามันมีความเป็นไปได้อยู่นะ เพราะต่อให้
หัวหน้าศูนย์เก่าจะเหม็นชี่หัวหน้านายขนาดไหน แต่โลบริมจ็ไม่ใช้
พื้นที่ที่มีอำนาจพอจะทำอย่างนั้นได้ อีกอย่างคือหัวหน้าศูนย์
มีปริญญาส่งไกด์ระดับ B มาประจำที่เมืองหลวงตามใจชอบ
แบบนี้ได้ด้วยหรือ?”

ที่เธอพูดมามีเหตุผลอย่างยิ่ง เพราะระดับหัวหน้าของ
โลบริมจ็ไม่น่าจะมีอำนาจเพียงพอที่จะใช้ในเมืองหลวงได้เลย
ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้สูงที่พ่อของเธออาจจะใช้อำนาจในทาง
มิชอบตามการคาดเดาของเธอ

รอยยิ้มหยันปรากฏบนใบหน้าของยอนอีก่อนจะเลื่อนหายไประยะรวดเร็ว ชายหนุ่มยักษ์ใหญ่ขึ้นลงอย่างไม่ยี่หระกับสิ่งที่อียบินพูด

“แต่ก็ดีแล้วที่พ่อไม่โผล่มาให้ฉันเห็น เพราะฉันโคตรไม่อยากเจอเขาเลย”

ด้วยความที่เป็นคนจิตใจดี เมื่อก่อนนี้อียบินจึงมักจะเข้าข้างฝั่งพ่อของเธอ แต่เพราะเธอเข้าใจและรับรู้ความดีที่ลึกลับบางอย่างของสถานการณ์ในครอบครัวเธอเป็นอย่างดี เธอจึงเลือกที่จะไม่เข้าข้างและคอยรับฟังเธออยู่เงียบ ๆ เท่านั้น นี่ก็เป็นอีกจุดที่ยอนอีรู้สึกว่ายอนอีรักมาก

“แล้ว.....ไม่ลำบากแยะหรือที่ต้องคอยซ่อนความลับเรื่องระดับเอาไว้ล่ะ? การกดพลังไว้เรื่อย ๆ ไม่ใช่เรื่องดีเลยนะ ยอนอี”

อียบินเป็นคนเดียวที่รู้ความลับของเธอ แน่นอนว่าเธอไม่ได้ค้นพบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง แต่ยอนอีเป็นคนเปิดเผยให้เธอรู้ต่างหาก ตอนแรกเธอตกใจแทบเป็นลม แถมยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนกระทั่งเขาได้แสดงอะไรหลายๆ อย่างให้ดู

สำหรับมนุษย์กลายเป็นพันธุ์อย่างเขา การจะใช้ชีวิตบนโลก เป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างยิ่ง

ไม่สิ เขาไม่ควรมิตัวตนบนโลกนี้เลยด้วยซ้ำ

พวกคุณสมบัติซ้อน

ปรากฏการณ์ที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีคุณสมบัติของทั้งไกด์ และเอสเปอร์ในร่างเดียว เป็นเรื่องในช่วงเวลาร้อยปีจะมีให้เห็น สักครั้ง แต่ถึงกระนั้นระดับของพวกเขากลับค่อนข้างต่ำ เนื่องจากภาชนะไม่สามารถรองรับคุณสมบัติทั้งสองอย่าง ไปพร้อมกันได้ ระดับจึงมีแต่จะลดต่ำลงเท่านั้น

กรณีเช่น ไกด์ระดับ C และเอสเปอร์ระดับ D

พวกเขาเคยมีตัวตนในหน้าประวัติศาสตร์ช่วงหนึ่ง แม้จะมีชีวิตไม่ค่อยยืนยาวเท่าไร ย้อนอีรู้ว่าตัวดีว่ามีพลังพิเศษ ที่มีคุณสมบัติทั้งสองสายในระดับสูงอย่างเขา ต่อให้พลิก ประวัติศาสตร์ พลิกแผ่นดินหาแคไหนก็ไม่มีทางพบได้อีกแล้ว

เพราะแบบนี้แหละ ชีวิตเขาถึงได้ตกอยู่ในอันตรายอย่าง ใหญ่หลวง

“อย่างน้อยถ้าเปิดเผยแค่ระดับของไกด์ นายก็น่าจะใช้ชีวิตได้สบายขึ้นนี่นา แถมไม่ต้องทนถูกปฏิบัติแบบระดับ B ด้วย แล้วอีกอย่าง.....”

“อียบีน”

“ว่าไง”

“ไปยิงปืนกันไหม?”

“อีกแล้วหรือ? ฉันว่ามันน่าจะกลัวจะตายไป.....”

การยิงปืนเป็นสิ่งที่ยอนฮีเรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วมันเป็นทั้งงานอดิเรกและเกราะคุ้มภัย เพราะสถานภาพของเขาทำให้ต้องฝึกให้คุ้นชินกับมันมากที่สุด แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ เขาก็ยังไม่ละทิ้งงานอดิเรกที่ว่า และแวะไปที่สนามยิงปืนอยู่บ่อยครั้ง เวลามาหาอียบีนที่เมืองหลวงเขาก็มักจะเข้าไปที่นั่นเสมอ แถมยังเสนอแถมบังคับสอนให้อียบีนยิงปืนเพื่อเป็นการป้องกันตัวอีกด้วย

“เรียนๆ ไว้เถอะน่า ดอร์ (door) จะเกิดขึ้นที่ไหนตอนไหนก็ได้ไ้ไ้ไ้ นะ ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายตลอดเวลาอะ ไม่รู้หรือไง?”

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ อีมี.....พวกคุณเอสเปอร์เขาก็คอยปกป้องเราอยู่นี่นา”

“ถ้าเธออยากจะเชื่อแบบนั้นก็ตามสบายเลย ไปกันเถอะ”

ยอนอีจัดการกับแก้วเครื่องดื่มบนโต๊ะให้เรียบร้อย ก่อนจะพาเธอไปขึ้นรถ จุดหมายของพวกเธอคือสนามยิงปืนของรัฐที่เคยแวะเวียนมาอยู่บ่อยๆ เขาสอนอียบินยิงปืนจนกระทั่งเธอเริ่มส่ายหน้าปฏิเสธด้วยความขยาด

“ขอบคุณที่มาส่งนะยอนอี ฉันไปละ!”

หลังเสร็จธุระ ยอนอีก็พาอียบินมาส่งตรงหน้าตึก 3 ซึ่งเป็นหอสำหรับเอสเปอร์ ไม่ใช่ตึก 2 ที่อียบินพักอยู่ เพราะหญิงสาวบอกว่าเธอจะแวะมาหาแฟนสักหน่อย เห็นแล้วก็อดสังเวชใจไม่ได้ ทำไม้อียบินต้องมาคบกับไอ้ขยะที่ไม่เห็นจะมีอะไรดีนี่ด้วยนะ

บอกตรง ๆ ว่าผีเห็นผี ผู้ชายยอมมองผู้ชายด้วยกันออก
อยู่แล้ว

‘อีกไม่นานคงโดนเทแหง ๆ.....แฟนคนต่อไปคงต้องช่วย
สแกนชะหน่อยแล้ว’

รอยยิ้มบางผุดขึ้นบนมุมปากขณะที่ยอนอีเลียยรรถไปยัง
หอ 6 ฉบับปล้นเสียงเตือนก็ดังขึ้นจากนาฬิกาเรียกให้ก้มลงไป
มอง

[เกิดเอลโลว์ดอร์

ตำแหน่ง: ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของภูเขาฮาร์ท สัตว์
ประหลาดระดับ 4 อสุรกายระดับ 3 ปราบกฏตัวจำนวนมหาศาล
รวมถึงปีศาจระดับต่ำกว่า 5 จำนวนมาก]

ภูเขาฮาร์ทเป็นภูเขาที่อยู่ใกล้กับเมืองหลวงที่สุด ยอนอี
ลดกระจกรถและจ้องไปบนท้องฟ้าฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ ประตุ
สีเหลืองที่ว่าดูเล็กจ้อยจนดูเหมือนจุดลอยอยู่บนท้องฟ้าไกล ๆ
ถ้ามองจากตรงนี้แล้วเห็นเป็นจุด แสดงว่าขนาดจริงของมัน
น่าจะใหญ่เทียบเท่าตึกหนึ่งตึกเห็นจะได้